

ปฐมบทแห่งบุพเพ

กิ่งไม้แห่งไพร่รับฤดูสุนทียน

ทิวภาพราวพร่างพวง

สวรรค์วัดปลายพู่กันชักพา

ผนึกซ่อนความรักไว้สุดคาดเดา

หมึกสีดำแต่อยู่บนกระดาษขาว

มีเพียงเงาเฝ้าคอยใครมาร่วมหอ

บุปผาร่วงย้อมโลหิตผู้เฝ้ารอ

กระบี่เดียวตัดวาสนาไม่อาลัย

บนท้องฟ้ามืดยิ่งกว่ามืด ส่งให้แสงอสนีบาตยิ่งเปล่งประกายเจิดจ้า
ทุกครั้งที่ฟ้าคำรามแผ่นดินสะเทือนเลื่อนลั่น ลมพายุพัดโหมอย่างบ้าคลั่ง จน
ไม้ใหญ่หลายต้นหักโค่น หยาดพิรุณกระหน่ำอย่างไม่ลืมหูลืมตา ทุกครั้งที่แล้
สายฟ้าฟาดลงมา แสงสว่างนั้นส่องให้เห็นเงาดำที่ยืนอยู่เบื้องหน้า 'เสาค้ำปฐพี'
เสาหินขนาดใหญ่ที่สลักลงดลยเอาไว้อย่างวิจิตร เสาหินที่ปรากฏขึ้นเองเพื่อ
หยุดยั้งสงครามระหว่างเผ่าสวรรค์ เผ่ามาร และเผ่าปีศาจให้สงบลง บนยอด

สูงสุดเจ็ดจรัสด้วยอัญมณีสีกล้ำดั่งรัตติกาลที่พราวพรางไปด้วยหมู่ดารา ต่อมาจึงถูกเรียกขานว่า ‘นิลเบิกฟ้า’ นับแต่นั้นมาสามเผ่าใหญ่ในใต้หล้าจึงสงบสุขไร้ซึ่งสงคราม

หากต้องการรวมทุกเผ่าให้เป็นหนึ่ง และขึ้นปกครองแต่เพียงผู้เดียว จำต้องอาศัยพลังจากอัญมณีบนยอดสุด เจ้าของเงาสีดำจึงรวบรวมพลังทั้งหมดเพื่อช่วงชิงลงมา พริบตาที่ยื่นมือไปหมายจะแตะต้อง อัญมณีบนยอดเสากลับพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า แล้วเคลื่อนหายลับไปราวกับดาวตก ท้องนาคำรามลั่นพาดแล้สสีเงินลงสู่ยอดเสา แผ่นดินสั่นสะเทือนราวกับหมีเฒ่าได้ถล่มทลายลงพร้อมกัน บนเสาทึบปรากฏอักขรปริศนา ก่อนถูกพลังที่เต็มไปด้วยพละกาภาพกวาดลบตัวอักขรบางตัวให้มลายหาย จากนั้นร่างในเงามืดจึงทะยานขึ้นสู่เวหาเพื่อติดตามอัญมณีที่พุ่งหายไปให้กลับคืนมา

เจ็ดพันปีต่อมา...

บนท้องฟ้าไม่ปรากฏแสงสว่างใดๆ ราวกับถูกคลุมไว้ด้วยตาข่ายที่ทอขึ้นจากขนนกดำจนมืดมิด ผิดกับบรรยากาศที่ร่มเย็นเบื้องล่างภายในดินแดนเผ่าหงสา ซึ่งถูกประดับประดาไปด้วยโคมสีแดงเพื่อต้อนรับงานมงคลที่ใกล้จะมาถึง ชาวเมืองต่างพากันยินดีกับข่าวงานอภิเชษฐสมรสในครั้งนี้ สตรีที่จะมาเคียงคู่กับราชันหนุ่มผู้กุมตำแหน่งแม่ทัพสวรรค์ คือองค์หญิงแห่งเผ่ามังกรทรายนามว่า เยวอิง นางคือโคมสะคราญที่บุรุษทั่วหล้าต่างหมายปอง

ลมยามราตรีกริดเป็นสายพัดผ่านชนปี่สีดำที่สะท้อนแสงเงินยวงยามร่อนผ่านหมู่เมฆ ดวงตาคมกริบในความมืดเปล่งประกายวาวราวกับแสงดาราเมื่อมองเห็นจวนแม่ทัพอันยิ่งใหญ่ไม่ต่างจากพระราชวังของฮ่องเต้ในเมืองมนุษย์ ปีกทั้งสองข้างจึงลดความเร็วลงเพื่อร่อนลงสู่เบื้องล่าง พลันวิหคสีดำก็แปรเปลี่ยนเป็นร่างองอาจในชุดเกราะ แม้จะดูห้าวหาญเยี่ยงขุนศึกนักรบ ทว่าก็ยังมองออกว่าเจ้าของร่างเป็นสตรี ผมยาวถูกรวบไว้เป็นมวยแน่นหนา ใบหน้าถูกอำพรางไว้ด้วยหน้ากากสีทอง ตัดกับชุดสีดำล้วนที่สวมอยู่

มานอาคมโปรงแสงล้อมรอบจนไว้อย่างแน่นหนา มีเพียงผู้ได้รับอนุญาตเท่านั้นจึงจะสามารถก้าวผ่านเข้าไปได้ และนางคือหนึ่งในผู้ได้รับอนุญาตให้เข้าออกจนแม่ทัพแห่งนี้ได้ทุกเมื่อ ขนปิกสีขาวยิ่งห้อยติดกับเชือกที่คอคือเครื่องยืนยัน ดวงตาหลังหน้ากากพลันอ่อนโยนลง เมื่อคิดถึงบุรุษหนุ่ม ผู้เป็นทั้งนาย อาจารย์ และเจ้าชีวิต แต่โคมแดงที่ประดับไปทั่วกลับแผดเผาให้หัวใจของนางต้องเจ็บปวด ด้วยรักสูงเกินเอื้อมที่นางไม่อาจตัดได้ขาด คิณนี้นางจึงจำต้องฝ่าฝืนคำสั่งออกจากค่ายทหารเพื่อมาพบเขา

ระเบียงยาวทางทิศตะวันออกไร้ร่างของข้ารับใช้ ด้วยเพราะอาคมแกร่งกล้า ข้ารับใช้ที่หลังปรารถนียังอ่อนด้อยจึงไม่อาจลักลอบเข้ามาได้ ทว่านางกลับรู้สึกคุ้นเคยกับพลังเช่นนี้ ราวกับมานพลังนี้คือเปลือกไข่ที่ปกป้องนางมาตั้งแต่ยังเป็นตัวอ่อนที่ไร้เดียงสา สองมือเคาะประตูแล้วผลักเข้าไปอย่างง่ายดาย

“เสี่ยวชิน เหตุใดเจ้าจึงออกจากค่ายมาพบข้ากลางดึก”

ผู้ที่อยู่หลังโต๊ะเขียนหนังสือคือบุรุษหนุ่มสวมอาภรณ์ขาวราวกับหิมะ ตัดกับหมึกดำจากพู่กันที่ถือค้างอยู่ในมือ ใบหน้าคมคายแม้จะยังเรียบเฉย ประดุจหยกแกะสลัก แต่หัวใจกลับขยับเล็กน้อยอย่างประหลาดใจ

“ข้า...ข้า...มีเรื่องต้องบอกกับท่าน” นางยกมือขึ้นแตะหน้ากากของตนอย่างเผลอตว์ เมื่อไม่ได้อยู่ในค่ายทหารและยังมีเรื่องอื่นรบกวนจิตใจ นางจึงลืมทำความเคารพเขา และเขาก็คงจะลืมไปเช่นกันจึงเรียกนางว่าเสี่ยวชิน เช่นที่เคยเรียกสมัยที่นางยังเป็นเด็ก

“เรื่องใหญ่อันใดที่ทำให้รองแม่ทัพอย่างเจ้าถึงกับต้องทิ้งค่ายมาเช่นนี้” แม่ทัพเหวินหยางวางพู่กันบนมือลง แล้วจับจ้องไปยังผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างสงสัยมากยิ่งขึ้น เพราะนางไม่เคยฝ่าฝืนคำสั่งของเขามาก่อน

“เรื่อง...เรื่องที่ท่านจะเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับองค์หญิงเยว่อิง”

“เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่เจ้าต้องสนใจ”

“ข้ารู้ว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับฉันใดกับข้า แต่ข้าอยากขอร้องให้ท่านแม่ทัพทบทวนเรื่องนี้ดูอีกครั้ง” รองแม่ทัพหมิงชินใจเต้นแรง เมื่อรู้ว่าตนเองได้บังอาจ

ขอร้องในเรื่องที่ไม่อาจก้าวกายได้ออกไป

“เรื่องนี้จัดการเองได้ เจ้ากลับไปประจำการที่ค่ายตามคำสั่งของข้าก็พอ”

หมิงชินหน้าชาวูบ เมื่อถูกเขากอดรัดและจับไปอย่างไม่ไยดี แต่วันนี้ นางตัดสินใจมาแล้ว ไม่ว่าอย่างไรก็จะไม่ล่าถอยกลับไป จนกว่าจะได้ทำในสิ่งที่ต้องการ

“คือว่าข้า...ข้า...” นางอยากเอ่ยถึงความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับนาง ในวันชีวิตถึงจุดคับขันนางได้เขากอบกู่ช่วยเหลือเอาไว้ เขาให้การเลี้ยงดู ถ่ายทอดวิชาความรู้ให้นาง ทำแม้กระทั่งช่วยปิดบังฐานะอันแท้จริงของนางเอาไว้ ยิ่งอยู่ใกล้ได้ประณีตรับใช้ใจนางก็ยิ่งผูกพัน แล้วเขาเล่าจะรู้สึกเช่นเดียวกับนางบ้างหรือไม่

“เจ้าทำไม่” เหวินหยางมองสตรีตรงหน้าอย่างไม่เข้าใจ เหตุใดวันนี้นางจึงอึ้งงันก นางยังคงยืนนิ่งอยู่ในเงามืดซึ่งแสงสว่างส่องไปไม่ถึง จนเขาไม่อาจเห็นใบหน้าของนางได้ถนัด ทว่าเมื่อทบทวนถึงเรื่องที่นางเอ่ยถาม เขาก็พอลาดเตาบางสิ่งได้รางๆ ในใจจึงคล้ายมีคลื่นลูกใหญ่ก่อตัวขึ้น หลังจากที่เคยเยือกเย็นดุจทะเลน้ำแข็งมาเนิ่นนาน

“ข้า...ข้ารู้ว่าตัวเองต่ำต้อยไม่คู่ควร บังอาจคิดการใหญ่จนเกินตัว กล้าออกปากทัดทานท่านมิให้แต่งงานกับสตรีอื่น” หมิงชินไม่อาจบังคับเสียงของนางให้ราบเรียบมั่นคงได้เป็นปกติ กระทั่งมือทั้งสองของนางยังขู่ไปด้วยเหงื่อ

“เจ้ามีเหตุผลอะไร เลี้ยวซิน”

ชื่อที่เขาใช้เรียกขานทำให้นางมีความกล้ามากขึ้น จึงเดินเข้าไปใกล้เขามากขึ้นอีกสองก้าว แสงจากโคมไฟส่องสว่าง ฉายให้เห็นใบหน้าของเขากระว้างซัด ทว่าก็ยังไม่ชัดเท่ากับความกลัวของเขาที่อยู่ในใจนาง

“ตั้งแต่ที่เฝ้าอยู่ของข้าถูกทำลายจนสูญสิ้น เดิมทีข้าสมควรต้องตายไปพร้อมกับคนในเผ่า แต่ชีวิตของข้ากลับได้ท่านช่วยรักษาเอาไว้ ท่านไม่เพียงช่วยปกป้องฐานะที่แท้จริงของข้า ยังดูแลสนับสนุนข้าจนได้เป็นถึงรองแม่ทัพ

ให้ข้าได้เรียกท่านว่าอาจารย์ ทั้งที่ท่านไม่เคยรับศิษย์ ใจของข้าจึงเหมือนมีเมล็ดดอกไม้โปรยเอาไว้ ที่ผ่านมาข้าขาดกัลยาและต่ำต้อยจนไม่กล้าเอ่ยปาก แต่เมล็ดทั้งหมดกลับแตกยอดผลิบานโดยที่ข้าไม่อาจควบคุม” หมิงซินนึกขอบคุณสวรรค์อยู่ในใจไม่รู้จัก ที่มอบความกล้าหาญให้นางเอ่ยออกมาได้โดยสิ้นไม่เขินค้างไปเสียก่อน

เหวินหยางยังคงมองร่างในเงามืดด้วยใบหน้าไม่บ่งบอกความรู้สึก รอให้นางได้พูดในสิ่งที่ต้องการต่อไป

“ดังนั้นเมื่อท่านได้รับสมรสพระราชทาน ข้าจึงอยากบอกความรู้สึกของข้าให้ท่านรู้” นางตอบและเป็นฝ่ายร้อนรนขึ้นอีกครั้ง เมื่อไม่ปรากฏอารมณ์ใดๆ บนใบหน้าของเขา ราวกับถ้อยคำที่นางรวบรวมความกล้ากล่าวออกมาไม่ได้กระทบเข้าสู่ใจของเขาแม้แต่น้อย หรือเพราะนางไม่ดังตามดังองค์หญิงแห่งเผ่ามังกรทราย ขนาคำของนางดูคล้ายสิ่งอัปมงคล ชาวเผ่าอุยาของนางถูกตราหน้าว่ามีใจคิดคด ฉลาดแกมโกง และไม่เคยรักใคร่ต่อใครด้วยใจจริง หน้าตาที่แท้จริงของนางคงไม่น่ามอง ตามที่ถูกล้อเลียนว่าอัปลักษณ์มาแต่เด็ก เพราะแบบนี้เขาจึงมอบหน้ากากให้นางสวมเอาไว้ เช่นนี้แล้วจะให้คู่ควรกับเขาได้อย่างไร

สวรรค์! สิ่งที่นางคิดไว้นั้นถูกต้องแล้ว วีรบุรุษย่อมเคียงคู่กับสาวงาม หน้ากากทองคำบนใบหน้าจึงถูกถอดออกอย่างแช่มช้า นางประหม่าหวาดกลัวแต่ก็ต้องให้เขาได้เห็น

เหวินหยางเองก็อดประหลาดใจไม่ได้ นับจากวันที่เขามอบหน้ากากให้นางสวมเอาไว้ นางก็ไม่เคยถอดหน้ากากต่อหน้าใครอีก ไม่มีใครรู้ว่าหน้าตาของนางเป็นเช่นไร มีแต่เขาเพียงคนเดียวที่เคยเห็นใบหน้าที่แท้จริงของนาง จับพลันดวงตาที่จ้องมองนางก็เบิกกว้าง ลำแสงสีเงินที่อาบจับอยู่บนใบหน้าผุดผ่อง ทำให้เขาถึงกับตื่นตะลึง

“นี่เจ้า...”

“แม้ข้าจะถูกเลี้ยงดูมาให้แข็งแกร่งเยี่ยงบุรุษ แต่ข้าก็ยังเป็นสตรี และ

ความฝันเดียวของข้าคือการได้อยู่เคียงข้างท่าน” หมิงซินน้อมหน้าลงเล็กน้อย อย่างเอียงอาย นางยอมใช้ตะบะพับพันปีที่ตั้งสมมาจ่ายเป็นค่าตอบแทนสำหรับความงามบนใบหน้านี้ ทุกอย่างที่ท่านทำไปก็เพื่อให้ตัวเองคู่ควรกับเขา

“บังอาจ!”

นางสะดุ้งสุดตัว ตาเบิกกว้างอย่างตะลึงลาน คิดไม่ถึงถึงพริบตาเดิวนั้น เขาได้ใช้กระบี่คู่ใจกรีดลงที่ใบหน้าอันงดงามของนาง โลหิตไหลอาบแก้ม นางรู้สึกเจ็บลึกไปถึงวิญญาณ ตามองเขาอย่างร้าวรานใจ นี่หรือคือค่าตอบแทนต่อความรักที่ท่านมีให้เขา

“จงจำไว้ ต่อให้เจ้านางกว่านี้หนักหมื่นเท่าเจ้าก็ไม่มีวันคู่ควร” เทวีนหยางประกาศร้าย ที่ผ่านมานางเคยคุกเข่าโขกศีรษะให้แก่เขา บุญคุณครั้งหนึ่งจดจำชั่วชีวิต แม้มิเอ่ยคำรัก แต่เขาก็รับรู้ได้เสมอมาว่านางรู้สึกต่อเขาเช่นไร หนึ่งกระบี่ที่กรีดลงบนใบหน้าจึงเพื่อตอบแทนความรักของนาง

หมิงซินไม่อาจยับยั้งเขี้ยวเมื่อกระบี่ของเขาชี้มาตรงหน้านาง แวตตาที่เขามองนางราวโรจน์ราวกับเปลวเพลิงที่ลุกไหม้ โลหิตไหลลงสู่ชุดทหารสีดำสนิทแล้วกลืนหายไปในความมืด สมอของนางพลันสว่างจ้า นางลิ้มไปได้ อย่างไม่รู้กันว่าตนเองเป็นเพียงทายาทเผ่าที่ถูกตราหน้าว่าเป็นกบฏ ต้องใช้ชีวิตอยู่อย่างหลบซ่อนปิดบัง ต่อให้ใช้ตะบะพันปีแปลงโฉม แต่เนื้อในของนางก็ยังเป็นอีกาอยู่เช่นเดิม เพราะเหตุนี้นางจึงไม่คู่ควรกับราชันเผ่าหงสาเช่นเขา ในฐานะทหารนางกลับทำผิดกฎหมาย ทว่าก่อนที่จะเขาจะใช้กระบี่ในมือมอบโทษตายให้แก่นาง เหตุการณ์พลิกกลับตาลปัตรเมื่อองค์มหาเทพได้ก้าวเข้ามา...

บุพเพทิมัน บุปผาข้ามภพ

เสียงนกร้องที่ข้างหน้าต่างปลุกให้หญิงสาวที่หลับอยู่บนเตียงลืมตาขึ้น
ดวงตาหรีปรีอกวาดมองรอบกายอย่างงุนงง ประตู่ หน้าต่าง หรือแม้แต่ผ้าห่ม
ที่คลุมกายล้วนดูแปลกตา อังฟ้าหลับตาลงอีกครั้งก่อนสติจะตื่นตัวอย่างเต็มที่
เมื่อลืมตาขึ้นใหม่จึงค่อยจำได้ว่าที่นี่คือคอนโดของมุกิตา เพื่อนสนิทของเธอ
เอง

หญิงสาวหลับตาลงอีกครั้งอย่างเศร้าซึม วันนี้ครบสองสัปดาห์แล้วหลังจาก
พ่อแม่ของเธอเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ หลายวันก่อนหน้านี้เธอต้องวิ่งวนอยู่
กับการจัดงานศพ และดูแลเอกสารต่างๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินที่พ่อแม่ทิ้งไว้ให้
บ้านเดี่ยวหลังใหญ่ คอนโดย่านใจกลางเมือง อาคารพาณิชย์หลายคูหาที่ปล่อย
ให้เช่า และยังมีเงินสดจำนวนไม่น้อยในธนาคาร ซึ่งเป็นมรดกที่เธอได้รับแต่
เพียงผู้เดียว แต่ถ้าแลกได้เธออยากได้พ่อแม่และครอบครัวที่อบอุ่นกลับคืน
มามากกว่า

เมื่อเดือนที่แล้วเธอยังได้เห็นรอยยิ้มภูมิใจของพ่อกับแม่ในวันรับ
ปริญญา วันนั้นหลังกลับถึงบ้านเธอยังช่วยพ่อแม่วางแผนที่จะไปเที่ยวต่างประเทศ
ด้วยกัน แม่เธอจะเกิดมาในครอบครัวที่ไม่ขัดสน ทว่าเพราะสุขภาพของพ่อ

ไม่เหมาะกับการเดินทางไกล และไม่อาจทนกับสภาพอากาศที่เย็นจัดได้ เธอจึงไม่เคยไปเที่ยวประเทศเมืองหนาวอย่างที่ฝันไว้เลยสักครั้ง แต่ไม่นานมานี้ หมอยืนยันว่าสุขภาพของพ่อดีขึ้นมาก ต่อให้เจออากาศติดลบหรือหิมะร่างกายก็สามารถรับมือไหว ไม่คิดว่าก่อนเดินทางเพียงวันเดียวจะเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้น

อิงฟ้าคิดว่าเธอโชคดีมากที่ได้เกิดมาในครอบครัวที่อบอุ่น มีพ่อแม่ที่รักและเข้าใจเธอทุกอย่าง ชีวิตของเธอผ่านวันเวลามาอย่างราบรื่นและเป็นสุข การสูญเสียครั้งนี้จึงเป็นความทุกข์ร้ายแรงที่สุดในชีวิตของเธอ ทว่าในช่วงเวลาที่ยากลำบากทำให้เธอได้ตระหนักว่าตนเองมีมิตรภาพที่ดีเพียงใด ในแต่ละวันข้างกายของเธอมีเพื่อนๆ คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจอยู่เสมอ เธอจึงไม่ต้องเผชิญหน้ากับความเจ็บปวดอย่างเดียวดาย หลังเสร็จสิ้นงานศพทุกคนลงความเห็นว่าไม่อยากให้เธอกลับไปอยู่บ้านคนเดียว มุทิตาจึงชวนเธอมาอยู่ที่คอนโดด้วยกัน เพราะที่นี้อยู่ใกล้กับที่ทำงานของเธอ ซึ่งเธอจะไปเริ่มงานในสัปดาห์หน้า ส่วนมุทิตาก็อาสาเป็นนักเขียนนิยายมาตั้งแต่ยังเรียนไม่จบ ระหว่างนี้เธอจึงช่วยพิมพ์ต้นฉบับนิยายที่เพื่อนเขียนใส่สมุดลงในคอมพิวเตอร์ให้ เพราะเธอเองก็ชอบอ่านนิยายอยู่แล้วเช่นกัน

นิยายเรื่องล่าสุดที่เธอช่วยพิมพ์ให้ก็คือนิยายจินโบรินเรื่องหนึ่ง ซึ่งเพิ่งเขียนออกมาได้ไม่กี่ตอนเท่านั้น แต่คนเขียนกลับหนีไปเขียนเรื่องเก่าที่ต้องเอาไว้ในไทม์ก่อน เธอจึงได้แต่รอเพราะกำลังลุ้นตอนต่อไปอยู่เช่นกัน และวันนี้มุทิตาก็มีนัดคุยงานกับบรรณาธิการที่สำนักพิมพ์ เธอจึงอยู่เฝ้าห้องเพียงลำพังเมื่อไม่ได้นัดกับเพื่อนคนอื่นเอาไว้

อิงฟ้ามองไปที่หน้าต่างเมื่อมีลมวูบหนึ่งพัดเข้ามา จนผ้าม่านที่รูดปิดไว้ถึงกับสะบัดไหว ครั้นลุกไปดูจึงเห็นเมฆทะมึนไปทั่วผืนฟ้า ลมพายุพัดกระโชกแรง เพราะห้องอยู่ชั้นบนสุดจึงทำให้เห็นสายฟ้าตัวตบเป็นเส้นได้อย่างชัดเจนตามมาด้วยเสียงฟ้าคำรามกึกก้องสลบกันไปมา เธอรีบเปิดมุ้งลวดเพื่อจะปิดหน้าต่างให้สนิท แล้ววิ่งออกไปที่ระเบียงเพื่อเก็บผ้าที่ตากเอาไว้ ท่ามกลางพายุ

ฝนที่โหมกระหน่ำ และลมที่พัดแรงจนแทบจะหอบตัวเธอให้ปลิวออกไป

หญิงสาวหันไปมองท้องฟ้าดำทะมึน สายฟ้าแลบโกล้ำเข้ามาเรื่อยๆ จนมองเห็นแสงสว่างวาบอยู่ตรงหน้า เธอสะดุ้งยกมือขึ้นปิดหูหลับตาแน่น เพราะเสียงฟ้าร้องราวกับจะถล่มลงมา ครั้นพอลืมหูลืมตาขึ้นอีกครั้งแล้วสายฟ้าเส้นหนึ่งก็สะบัดลงมาอย่างไม่ปราณี

เธอเบิกตากว้างทว่าก็ไม่อาจได้ยินเสียงกริتر้องของตัวเอง ด้วยเสียงกัมปนาทเบื้องบนที่ฟังคล้ายทหารตีกลั่กกลองรบ ก่อนร่างจะถูกกระซอกให้ลอยละลือลงจากที่สูง ไม่ต่างจากนกที่ถูกลูกธนูตัดชั่วหัวใจจนแสงสว่างใดๆ ที่เคยมองเห็นดับสิ้นลงในพริบตา

เสียงอะไรสักอย่างลอยแว่วผ่านหู แต่เธอไม่อาจเปิดเปลือกตาขึ้นมองได้ พายุร้ายเหมือนใบมีดที่เตรียมจะกริดเฉือนเนื้อหากเธอขยับตัวแม้เพียงนิดอิงฟ้าคิดว่าตัวเองตายแล้ว เธอถูกฟ้าผ่าจนตกลงมาจากกระเบื้องคอนโดสูง ถ้าจะกระแทกพื้นก็คงถึงนานแล้ว แต่นั่นคงเป็นวิญญานของเธอที่ไม่รู้ว่ากำลังจะดิ่งลงนรก หรือกำลังลอยขึ้นสู่สวรรค์กันแน่ แต่จะเป็นที่ไหนก็ไม่สำคัญ ขอเพียงให้เธอได้พบหน้าพ่อแม่อีกครั้งเท่านั้น

ฉับพลันที่ความคิดสุดท้ายสิ้นสุดลง ร่างของเธอก็ร่วงตู่บลลงสู่พื้น ความเจ็บเหมือนตกจากเก้าอี้มากกว่าตกจากคอนโดสูง เธอค่อยๆ ลืมตาขึ้นพร้อมกับความแปลกใจ วิญญานยังเจ็บเพราะกันกระแทกพื้นได้ด้วยหรือ ก่อนดวงตาจะเบิกกว้าง หัวใจตื่นตะลึงกับภาพที่ปรากฏตรงหน้า ห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ดูแปลกตา ประตู่ หน้าต่าง ไม่ใช่แบบที่เคยคุ้น และพอก้มมองตัวเอง เธอก็รู้สึกเหมือนถูกผลักตกกระเบื้องลงมาจากอีกรอบ

ชุดยาวกรุยกรายเหมือนตัวละครในนิยายจีนโบราณไม่มีผิด บนศีรษะสวมหมวกปีกกว้างระบายผ้าโปร่งโดยรอบ

นี่เธอตกลงมาในกองถ่ายภาพยนตร์หรืออย่างไรกัน

แล้วเธอมาอยู่ในชุดนี้ได้อย่างไร

หญิงสาวถามตัวเองอย่างตื่นตะลึง ก่อนสะดุ้งโหยงเมื่อประตูแบบจีนโบราณมีคนเปิดเข้ามา ชายคนหนึ่งในชุดที่เธอพอมองออกกว่าเป็นทหารก้าวเข้ามา

“เจ้าเตรียมตัวพร้อมแล้วใช่หรือไม่”

อิงฟ้าพูดไม่ออก เธอจะพร้อมได้อย่างไร ในเมื่อเธอยังไม่รู้ว่านี่คือที่ไหนเลยด้วยซ้ำ แต่อีกฝ่ายเหมือนจะไม่เข้าใจ และคิดเอาเองว่าความเงิบของเธอคือการตอบรับ ที่แปลคือเขาใช้ภาษาเดียวกันกับเธอ ไม่ใช่ภาษาไทยหรือภาษาต่างประเทศที่เธอเคยร่ำเรียนมา แต่เป็นภาษาที่เธอสามารถเข้าใจได้ทันที แม้ว่าวิธีพูดจะแปลกแปร่งไปจากภาษาเดิมของเธอบ้าง

“ถ้าเช่นนั้นก็ไปกันได้แล้ว หากเจ้ามีวาทสนา บางทีท่านแม่ทัพอาจยอมรับเจ้าไว้เป็นสาวใช้ในจวน”

“แม่ทัพไหน” หญิงสาวยังจับต้นชนปลายไม่ถูก และเริ่มหวาดกลัวต่อเหตุการณ์ตรงหน้า

“แม่ทัพเหวินหยาง ราชันแห่งเผ่าหงสาอย่างไรเล่า เจ้าเขียนหนังสือเสนอตัวมาเองไม่ใช่หรือ เหตุใดจึงไม่รู้จักแม่กระทั่งชื่อของนายตนเอง” นายทหารรูปร่างกำยำทำหน้าดุค่อนอย่างไม่พอใจ

“เหวินหยาง... เผ่าหงสา...” อิงฟ้าทวนคำพลางคิด ชื่อที่ว่านี้ติดอยู่ที่ปลายหู จากซีรีส์หรือนิยายจีนเล่มไหนกัน ตกลงว่านี่คือกองถ่ายภาพยนตร์จริงๆ ใช่ไหม

หญิงสาวถามตัวเอง แต่เธอกลับไม่กล้าถามทหารที่มาพาตัวออกไป กระทั่งก้าวสู่ด้านนอกจากภาพยนตร์ก็ยิ่งตระการตา ทุกคนแต่งกายไปในทางเดียวกัน คนที่ผิดแผกมีเพียงเธอ ไม่ใช่ภายนอกแต่เป็นภายใน ถ้านี่คือกองถ่าย แล้วผู้กำกับอยู่ไหน ทำไมถึงไม่เห็นกล้องหรือทีมงานเลยสักคน

เหวินหยาง ราชันแห่งเผ่าหงสา

ชื่อนี้ลอยผาดำถามทั้งหมดเข้าสู่กลางใจ ก่อนที่เธอจะสะดุ้งเหือกเมื่อนึกออก

ชื่อนี้คือตัวละครในนิยายของเธอเอง แล้วเธอหลุดเข้ามาอยู่ในโลกเดียวกับตัวละครตัวนี้ได้อย่างไร

อิงฟ้ารู้สึกรากับมีกระบี่แห่งความหวาดกลัวพุ่งเข้าปักชั่วคราวใจ ขณะถูกชายที่เป็นทหารนายเดิมคุมตัวเดินไปข้างหน้า บนถนนมีร้านรวงมากมายคล้ายกับภาพวาดสีน้ำที่ใช้ประกอบนิยายจินโบราณที่เธอเคยเห็น สองข้างทางที่ก้าวผ่านมีผู้คนออกมายืนชูป้ายชูป้ายกันเมื่อมองเธอ เสียงนั้นไม่เบานัก จนเธอจับความได้

“เจ้ากับข้ามาพบนั่นกันว่าคราวนี้นางจะผ่านการคัดเลือกของท่านแม่ทัพได้หรือไม่ ข้าว่าไม่”

“ข้าก็ไม่เช่นนั้น สาวใช้สองนางที่ล้นหน้าตาหมดจดงดงาม กลับถูกท่านแม่ทัพขับไล่อย่างไร้ความปราณี เท่านั้นไม่พอ ทั้งสองนางยังถูกทำลายโฉมจนไม่อาจสู้หน้าใครได้ จึงปลิดชีพตนเองจนแม่แต่วิญญาณก็ไม่มีเหลือ”

“แต่ที่ข้าได้ยินมาร้ายจากภูเขานั้น ท่านแม่ทัพไม่เพียงใช้กระบี่เดียวทำลายโฉม ยังตัดแขนและลิ้นพวกนางออกด้วย เช่นนั้นแล้วพวกนางยังจะมีหน้าอยู่ต่อได้อีกหรือ”

“แม่นางผู้นี้สวมหมวกปิดบังใบหน้า ไม่รูปร่างเพียงใด แต่ข้าว่าจุดจบก็คงไม่ต่างกัน”

ฟิงซาวบ้านชุบชิบกันแล้วหญิงสาวก็นึกอยากจะเห็นหน้าตัวเองนัก ตั้งแต่มาปรากฏตัวที่นี่เธอยังไม่มีโอกาสได้ส่องกระจก รู้เพียงว่าเครื่องแต่งกายที่สวมอยู่เปลี่ยนไป จะว่าที่นี่เป็นกองถ่ายภาพยนตร์ก็คงไม่ใช่ เพราะหลังจากถูกฟ้าผ่าจนตกลงมาจากกระเบื้อง เธอรู้สึกเหมือนตัวเองขาดสติไปวูบเดียว ก่อนจะคล้ายอยู่กลางพายุหมุนจนไม่อาจลืมตาขึ้นมอง รู้ตัวอีกทีก็เมื่อร่างกระแทกพื้นและมาอยู่ที่นี้แล้ว แต่ที่นี้คือที่ไหนกัน

แม่ทัพเหวินหยางทำลายโฉมรองแม่ทัพหญิงที่บังอาจมาสารภาพรักกับตน ในคืนก่อนจะเข้าพิธีสมรสกับองค์หญิงเผ่ามังกรทรายเพียงสิบวัน จากนั้นเขาจึงถูกลงโทษให้ถอดยศและกักขังไว้ในดินแดนหงสาเป็นเวลาหนึ่งพันปี...

อีกครั้งที่เสียงหนึ่งในใจตอบคำถามให้แก่เธอ แต่นั่นคือเรื่องราวในนิยายที่เพื่อนของเธอแต่งมิใช่หรือ แล้วเธอจะแน่ใจได้อย่างไรว่าสิ่งที่เธอกำลังเผชิญอยู่ตรงหน้าเป็นเรื่องราวเดียวกับที่อยู่ในนิยายของเพื่อน

หากอยากรู้ก็ต้องถาม แต่ทหารที่คุมตัวเธอมาเป็นใคร ดูจากเครื่องแต่งกายแล้วคงเป็นชั้นผู้น้อย ชื่อเสียงเรียงนามเธอก็ไม่รู้จัก ถ้าจะชวนเขาคุยเธอควรใช้คำพูดอย่างไรดี

“เอ่อ... พี่ชายท่านนี้ ข้ามีเรื่องอยากจะถามท่านสักหน่อย” ใช้คำพูดแบบนี้เธอคงดูกลมกลืนกับพวกเขาแล้วนะ

“มีอะไรก็ว่ามา” ชายในชุดเกราะตอบเสียงจริงจัง

“ข้าอยากรู้ว่าท่านแม่ทัพทำลายโฉมรอมแม่ทัพจริงหรือไม่”

“ถูกต้อง เรื่องนี้ผู้คนต่างรู้กันทั่ว เหตุใดเจ้ายังต้องถาม” ทหารหนุ่มขมวดคิ้วอย่างรำคาญแกมสงสัย

“เช่นนั้นแล้วรอมแม่ทัพมีนามว่าหมีงชินใช่หรือไม่” อิงฟ้าถามต่อขณะที่หัวใจเต้นแรงขึ้น

“มิผิด แต่ตอนนี้นางได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นแม่ทัพแล้ว” เขาให้ความกระจ่างมากขึ้น เมื่อคิดว่าเรื่องนี้สาวใช้เล็กๆ เช่นนางอาจจะยังไม่รู้

“อูยา... เผ่าอีกา” หญิงสาวเอ่ยต่อเสียงแผ่วเบาดูจนนกตกกระทบพื้นนี้เป็นเรื่องเดียวกันมิผิดเพี้ยน แต่ตัวเธอเล่า... บัดนี้มาอยู่ที่นั่นได้อย่างไร เธอยังเป็นตัวเอง หรือกลายเป็นวิญญาณในร่างใหม่ของใครสักคน ทั้งหมดนี้คือเรื่องอะไรกันแน่ จะว่าฝันเธอก็ยังเจ็บสะโปกที่กระแทกพื้นอยู่ หากบอกว่าเป็นเรื่องลึกลับเล่นแบบในรายการโทรทัศน์ เธอก็เพิ่งตกจากกระเบียงคอนโดลงมาแล้วจะมาโผล่เป็นแซกรับเชิญในรายการได้อย่างไร หรือว่าเธอจะหลุดเข้ามาอยู่ในนิยายของเพื่อนจริงๆ แล้วเธอจะกลับไปได้อย่างไร หรือว่าต้องให้ฟ้าผ่าลงมาอีกครั้ง

“เจ้าว่าอะไรนะ”

“มะ... ไม่มีอะไร ข้าแค่พูดกับตัวเอง” อิงฟ้าปฏิเสธอย่างนึกขึ้นได้ ใน

นิยายแม่ทัพเหวินหยางปกปิดชาติกำเนิดของรองแม่ทัพหมิงซินเอาไว้ เธอไม่แน่ใจว่าเพราะเผ่าอยู่ยาแปรพักตร์ไปเข้ากับฝั่งปีศาจ หรือถูกฆ่าล้างเผ่าเพราะอะไรกันแน่ และถ้าสถานการณ์ยังไม่แน่ชัดเธอก็ไม่ควรพูดมากเกินไป

“แต่ข้าขอเตือนเจ้าเอาไว้อย่าง จงอย่าเอ่ยชื่อหมิงซินให้ท่านแม่ทัพได้ยินเป็นอันขาด เพราะนับตั้งแต่ที่ท่านแม่ทัพถอนหมันกับองค์หญิงเยว่อิง ชื่อหมิงซินก็ไม่มีใครกล้าเอ่ยถึงอีก”

อิงฟ้าแทบทรุดกายลงตรงนั้น คราวนี้ไม่ได้มาเพียงชื่อเดียว แต่ยกมาทั้งหมดเท่าที่มีในนิยายเลยก็เดียว แม้จะยังไม่รู้ว่าเธอหลุดมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร ทว่าปัญหาเฉพาะหน้าในเวลานี้คือเธอไม่รู้ว่าแม่ทัพเหวินหยางที่เธอกำลังจะได้พบ เขาเป็นพระเอกหรือตัวโกงกันแน่ เพื่อนของเธอเพิ่งเขียนได้ไม่กี่ตอน ทั้งยังเขียนแบบตามใจตัวเอง และไม่ได้กำหนดทิศทางแน่ชัด บางเรื่องแรกๆ วางตัวละครหนึ่งเป็นพระเอก ครั้นพอตัวละครมากเข้าจึงถูกลดชั้นไปเป็นพระรองก็ยังมี เธอจึงไม่รู้ว่าใครเป็นอย่างไรแน่ แต่ดูจากพฤติกรรมอันเหี้ยมโหดของท่านแม่ทัพแล้วก็พอจะเดาได้ไม่ยาก เพราะเพื่อนของเธอคงไม่เขียนให้พระเอกทำอะไรแบบนี้

แล้วถ้าแม่ทัพเหวินหยางเป็นตัวร้าย เธอไม่เท่ากับอยู่ในกรงเล็บเสืออย่างนั้นหรือ

หญิงสาวหันซ้ายหันขวาเพื่อหาทางหนีที่โล่ง แต่นอกจากทหารที่มานำตัวเธอไปผู้นี้แล้ว ก็ยังมีชาวบ้านที่จับจ้องเธอเขม็ง ต่างก็ซุบซิบคาดเดากันไปต่างๆ นานาว่าเธอจะรอดหรือไม่ ตลอดทางเธอจึงได้ฟังความโหดร้ายของท่านแม่ทัพที่มีต่อสาวใช้มากขึ้นเรื่อยๆ คาดว่าแม่ทัพโหดรายนี้คงยังเจ็บแค้นรองแม่ทัพสาวเผ่าอีกาผู้นั้นอยู่ ถึงได้มาระบายความเคืองแค้นเข้ากับสาวใช้เล็กๆ ที่ไม่มีทางสู้ ดูจากสถานการณ์แล้ว แม้เขาจะต้องรับโทษถูกจองจำ แต่ก็ยังได้อยู่ในจวนแม่ทัพและมีสาวใช้คอยปรนนิบัติพดด้วง แม่ทัพเหวินหยางผู้นี้ก็น่าจะมีอำนาจเหลืออยู่ไม่น้อย

เมื่อไม่อาจหลบหนีอิงฟ้าก็ต้องเดินหน้าต่อไป ไม่นานเธอก็เข้าสู่จวน

แม่ทัพอันแสนโอ้อ่าและกว้างใหญ่ไพศาล เพื่อนของเธอเคยบรรยายสถานที่แห่งนี้ไว้ว่าอย่างไรบ้างนะ ใช่แล้ว ที่นี้สวยงามและใหญ่โตราวกับพระราชวังของฮ่องเต้ในเมืองมนุษย์ ภายในถูกตกแต่งอย่างงดงาม รายล้อมไปด้วยกลิ่นหอมของดอกไม้ เดินไปได้ครู่ใหญ่เธอจึงเห็นที่พักแบบจีนโบราณ แค่มองก็รู้ว่าไม่ใช่ที่อยู่อาศัยของชาวบ้านธรรมดาแน่ๆ

“นี่คือที่พักของท่านแม่ทัพหรือ”

“มีใช่ ที่นี่คือเรือนของบ่าวรับใช้ ข้าจะส่งเจ้าที่นี่ หากท่านแม่ทัพมีคำสั่งให้เจ้าเข้าพบแล้ว พ่อบ้านจงพาเจ้าเข้าไปเอง”

หญิงสาวตกตะลึงอีกครั้ง ที่นี้แค่เรือนบ่าวรับใช้ แล้วเรือนของแม่ทัพจะขนาดไหน ในเรื่องเขาเป็นถึงราชันของเผ่าหงสา ที่พักก็ย่อมไม่ธรรมดาอยู่แล้ว แต่ในวงใหญ่โตเช่นนี้ย่อมต้องมีบ่าวรับใช้มากมาย แล้วทำไมยังต้องรับสาวใช้เพิ่มอีก เธอถามตัวเอง ก่อนจะขยับตัวเล็กน้อยเมื่อเห็นชายชราผู้หนึ่งก้าวออกมาจากด้านใน ไม่ต้องเดาก็พอจะรู้ว่านี่คือพ่อบ้านจางที่ทหารเอ่ยถึง

“ตอนนี้ท่านแม่ทัพอยู่ในช่วงกักตนฝึกวิชา ไม่ให้ใครรบกวน เจ้าต้องรอไปก่อน”

“เช่นนั้นขอฝากพ่อบ้านจางด้วย ช้าน้อยขอลา”

อิงฟ้ามองนายทหารชั้นผู้น้อยที่ก้าวจากไปเมื่อหมดหน้าที่ ทั้งให้เธอต้องเผชิญหน้ากับพ่อบ้านชราตามลำพัง และตอนนี้เองที่เธอเพิ่งได้เห็นบ่าวรับใช้คนอื่นๆ ซึ่งกำลังทำงานในหน้าที่ของตนเองอยู่

“เอ่อ... ระหว่างรอท่านแม่ทัพ ข้าจะต้องพักอยู่ที่นี้หรือ... เจ้าคะ” เธอใส่คำลงท้ายอย่างไม่แน่ใจนัก เพราะยังไม่ค่อยชินกับภาษาพูดของที่นี่

“เจ้ายังไม่ใช่บ่าวในวงนี้ ยังพักที่นี้ไม่ได้ แต่ห่างจากที่นี่ไปราวสิบลิ้ว มีบ้านหลังหนึ่งตั้งอยู่ เจ้าไปพักที่นั่นก่อนได้ ข้าจะให้บ่าวสักคนพาเจ้าไป”

“แล้วข้าต้องรอนานแค่ไหนถึงจะได้พบท่านแม่ทัพเจ้าคะ” เมื่อไม่โดนหักว่าพูดจาผิดแปลกไปจากคนอื่น เธอจึงค่อยใจขึ้นขึ้นบ้าง

“เรื่องนี้เจ้าไม่มีสิทธิ์ถาม หน้าทีของเจ้ามีเพียงรอเท่านั้น”

พูดจบพ่อบ้านจางก็หายไปอีกคน ทิ้งให้เธอยืนรอรอยู่ด้านนอกเรือนพักคนเดียว เธอมีเรื่องราวมากมายอยากจะถาม แต่ชายชราผู้นั้นดูเข้มงวดจริงจัง เธอทำได้เพียงมองแล้วยากจะเอ่ยปาก ได้แต่เก็บความสงสัยเอาไว้ และโล่งใจที่ไม่ต้องพบหน้าแม่ทัพจอมโหดทันที ถือว่าชะตาของเธอยังไม่เลวร้ายนัก

บ่าวที่มานำทางเธอไปสู่ที่พักนั้นเป็นหญิงสาวหน้าตาคมขำ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีฟ้าอมเขียวโปร่งพลีว และดูเหมือนชุดนี้จะเป็นเครื่องแบบของสาวใช้ทุกนาง เสื้อผ้าที่เธอได้รับมาจึงเป็นแบบนี้เช่นกัน

“เจ้าชื่อ... เอ๊ย...! ข้าขอทราบนามของเจ้าได้หรือไม่” อิงฟ้ารีบแก้เมื่อเผลอลืมตัวใช้ภาษาปัจจุบันของตนเองไป เธอไม่อยากให้คนที่นี่มองว่าเธอแปลกประหลาดจนถูกจับตามอง

“ข้ามีนามว่าชิงหลิง แล้วเจ้าล่ะ”

“ข้า...ข้ายังไม่มีชื่อเลย คิดว่าถ้านายท่านรับข้าเอาไว้ จะขอให้ท่านช่วยตั้งชื่อให้ข้าสักชื่อหนึ่ง” เธอไม่ค่อยรู้ภาษา ขึ้นตั้งเองมั่วๆ ไปคงไม่ค่อยดีนัก

ชิงหลิงชะงัก แวดตาเปลี่ยนไปเล็กน้อย ก่อนจะส่งยิ้มให้สหายคนใหม่ “ถ้าเช่นนั้นข้าก็ขอให้เจ้าได้ชื่อที่ถูกต้อง นายท่านเก่งทั้งบู๊และบุ๋น ข้ายังเชื่อว่าท่านโคตรกลอนอักษรต่างๆ ข้าเชื่อว่าเจ้าจะต้องได้ชื่อที่ไพเราะจับใจอย่างแน่นอน”

“ชิงหลิง ข้าขอถามเจ้าสักเรื่องได้หรือไม่ ที่จวนท่านแม่ทัพมีบ่าวรับใช้ตั้งมากมายอยู่แล้ว เหตุใดจึงต้องรับข้ามาเป็นสาวใช้ที่จวนอีก”

“เหตุใดเจ้าจึงถามเช่นนั้น มิใช่เพราะเจ้าส่งหนังสือมาที่จวนเพื่อขอตอบแทนคุณท่านแม่ทัพหรือหรือ”

“ข้านะหรือส่งหนังสือมาที่จวนท่านแม่ทัพ เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด เพราะข้าเพิ่งมาจากโลกมนุษย์ พอมาถึงที่นี่ก็ถูกส่งตัวมาที่จวนท่านแม่ทัพเลย เรื่องอื่นนั้นข้าไม่เคยรู้มาก่อนเลยจริงๆ” อิงฟ้าเผลอตัวตอบแล้วก็ชะงัก เธอหลุดปากเรื่องที่ตนเองเป็นมนุษย์ไปแล้ว ไม่รู้ว่าผลที่ตามมาจะเป็นอย่างไรบ้าง

“เจ้าเป็นมนุษย์ แล้วเจ้ามาที่นี่ได้อย่างไร” นางรู้ว่าที่นี่มีทางไปสู่โลก

มนุษย์ และยังรู้ว่าผู้ที่มีพลังสูงส่งสามารถพามนุษย์มาอยู่ที่นี้ได้ แต่เมื่อมาแล้วไม่เคยมีใครได้กลับไป เพราะหนทางคืนสู่โลกมนุษย์นั้นยากลำบากยิ่ง อีกทั้งมนุษย์อายุขัยไม่ยืนยาว ร่างกายยังเปราะบางร่วงโรยง่าย ใช้ชีวิตอยู่เพียงไม่นานก็คืนกลับสู่ผืนดิน การดึงมนุษย์ผู้หนึ่งมาอยู่ที่นี้จึงแทบมองไม่เห็นประโยชน์ ดังนั้นใครกันที่ทำการโง่งมเช่นนี้ หรือมนุษย์หญิงผู้นี้จะพลัดหลงมาเอง ผ่านสิ่งเชื่อมโยงบางอย่างและเกิดขึ้นในเวลาที่สองภพเกิดการเลื่อมซ้อนกัน

“เรื่องนั้นข้าเองก็ไม่รู้เหมือนกัน” หญิงสาวตอบอย่างโล่งใจที่การเป็นมนุษย์ของเธอไม่ได้ทำให้ตนเองถูกมองเป็นตัวประหลาด ตอนนี้เรื่องที่เธอรู้อยู่ก็มีแค่เท่าที่เพื่อนเขียนเอาไว้เท่านั้น และสิ่งที่เธอกำลังประสบเหมือนจะไม่มีในเนื้อเรื่องด้วยซ้ำ ตัวเธอเป็นตัวประกอบหรือตัวละครหลักก็ยังไม่รู้ ไม่ทำตัวเด่นให้เป็นภัยน่าจะดีที่สุด

“เช่นนั้นก็น่าแปลกมาก” ซึ่งหลังตอบพลาญครุ่นคิด แต่เรื่องนี้ท่านแม่ทัพย่อมไม่ปล่อยไปง่ายๆ ไว้รอให้ท่านแม่ทัพสอบสวนนาง ความจริงก็จะปรากฏเอง “เอาเถิด ในเมื่อเจ้าไม่รู้ ข้าก็จะบอกให้เจ้าฟังเอง เดิมทีจวนของเราไม่คิดจะรับสาวใช้เข้ามาเพิ่ม แต่เป็นเพราะมีสตรีนางหนึ่งมาคุกเข่าที่หน้าจวนเพื่อขอเป็นบ่าวรับใช้ ตอบแทนที่นายท่านเคยช่วยครอบครัวนางเอาไว้”

“แล้วท่านแม่ทัพรับนางไว้เป็นบ่าวหรือไม่”

“ท่านแม่ทัพไม่เพียงไม่รับนางเอาไว้ แต่ยังใช้กระบี่ทำลายโฉมของนางด้วย ทั้งที่นางจัดว่าเป็นโฉมสะคราญผู้หนึ่ง หลังจากนั้นก็มีเรื่องน่าประหลาดใจเกิดขึ้นอีก” ซึ่งหลังเล่าพร้อมกับสาวเท้าตรงไปข้างหน้า

“เรื่องน่าประหลาดใจอย่างไรหรือ” หญิงสาวรีบถามต่อด้วยความอยากรู้

“เดิมทีทุกคนต่างคิดว่าคงไม่มีใครกล้ามาเสนอตัวเป็นบ่าวที่จวนอีกที่ไหนได้ กลับมีหญิงสาวอีกนางทำเช่นเดียวกัน เจ้าจึงถือเป็นรายที่สาม ต่างกันตรงที่เจ้าไม่ได้มาคุกเข่าหน้าจวน แต่ส่งหนังสือมาให้ทหารที่จวนไปรับ ข้า

จึงได้แปลกใจที่เจ้าบอกว่าไม่รู้เรื่องเหล่านี้แม่แต่น้อย”

“ข้าไม่รู้เรื่องจริงๆ ว่าแต่แม่นางอีกคนโดนทำลายโฉมเหมือนกับคนแรกหรือไม่” หญิงสาวถาม แล้วก็ตั้งใจหายเมื่อชิงหลังพักหน้าเป็นคำตอบ ทว่าเธอมาปรากฏตัวที่นั่นในฐานะที่สาวใช้ เธอมีสิทธิ์ปฏิเสธเรื่องนี้ได้หรือไม่ แล้วถ้าเธอไม่เป็นสาวใช้ในจวนแม่ทัพ เธอจะระเห่เร่ร่อนไปอยู่ที่ไหน ในเมื่อเธอไม่รู้จักใครสักคนเดียว

“ถ้าไม่ต้องการรับสาวใช้คนใหม่ เหตุใดท่านแม่ทัพถึงไม่ปฏิเสธพวกนางไปแต่แรกเล่า”

“เรื่องนี้ทั้งข้าและทุกคนต่างก็สงสัย แต่พวกเราล้วนเป็นบ่าว ใครเล่าจะกล้าเอ่ยปากถาม ถ้าเจ้าอยากรู้ เมื่อได้พบหน้าท่านแม่ทัพเจ้าก็ลองถามดูเองเถิด”

อิงฟ้ายิ่งสับสนกระวนกระวายใจ ทั้งยังหวาดกลัวมากขึ้นเรื่อยๆ เธออยากกลับบ้าน กลับไปสู่โลกของเธอ ความหวาดหวั่นกับชะตาชีวิตของตนเองทำให้เธอไม่ได้ตั้งใจฟังชิงหลังเล่าเรื่องกฎระเบียบในจวนมากนัก กระทั่งสองข้างทางที่เดินมาเรื่อยๆ เธอก็แทบไม่ได้ใส่ใจด้วยซ้ำ กว่าจะรู้ว่าตัวเองเดินเข้าป่ามาไกล มองเห็นแต่ต้นไม้และภูเขา เธอก็เหนื่อยหอบจนแทบจะลาจากาเดินต่อไม่ไหว ผิดกับชิงหลังที่ดูเหมือนจะรู้สึกเหนื่อยน้อยเลย

“ชิงหลัง อีกไกลหรือไม่กว่าจะถึงบ้านพักที่ว่่านั้น” หญิงสาวถามพลางยกมือขึ้นปาดเหงื่อ ชุดของเธอกรุยกรายรุ่มร่าม ข้างยังมีห่อผ้าที่ต้องถือมาอีก

“เจ้าแข็งแรงหน่อย ที่พักของเจ้าอยู่ข้างหน้าแล้ว” ชิงหลังชี้นิ้วไปข้างหน้า

อิงฟ้าพักหน้าแล้วอดทนเดินต่อ เธอจำได้ว่าบ้านพักของเธออยู่ห่างจากจวนแม่ทัพราวสิบลี่ ถ้าเทียบกับระยะทางในโลกของเธอแล้วก็น่าจะประมาณห้ากิโลเมตร จะว่าใกล้ก็ไม่เชิง จะว่าไกลก็ไม่ใช่ ตอนอยู่ในโลกเดิมเธอวิ่งออกกำลังกายวันละหนึ่งชั่วโมง วัตรระยะทางดูแล้วเกินห้ากิโลเมตรด้วยซ้ำ แต่ตอนนี้เธอทั้งเหนื่อยทั้งเครียดจนล้าไปหมด ยังดีที่เดินมาอีกไม่ไกลก็เห็นบ้านไม้หลังหนึ่งตั้งอยู่

“ข้าคงส่งเจ้าได้แค่นี้ ที่จวนยังมิงงานให้ข้ากลับไปทำต่ออีก เจ้าดูแลตัวเองด้วยก็แล้วกัน”

“แล้วเจ้าไม่เหนื่อยแหย่หรือ เดินมาส่งข้าแล้วยังต้องเดินกลับอีก”

“เหตุใดข้าต้องเดินกลับด้วยเล่า ในเมื่อข้าสามารถเหาะกลับไปได้” ซิง-หลิงยิ้มอย่างผ่าเผยพลางลอยตัวสูงขึ้นอย่างง่ายดาย ในใจรู้สึกว่ามันเหนือกว่าผู้อื่นอยู่หลายชั้น

อิงฟ้าเบิกตากว้างมองอย่างตกตะลึง จากนั้นจึงนึกได้ว่านิยายของเพื่อนเรื่องนี้เป็นแนวเทพเซียน เผ่าหงสาแม้จะไม่ได้อยู่บนสวรรค์เก้าชั้นฟ้า แต่ก็อยู่ในมิติเหนือโลกมนุษย์ที่เธอจากมา ขนาดซิงหลิงที่เป็นเพียงสาวใช้ยังเหาะเหินได้ เมื่อเธอมาอยู่ในโลกนี้ก็สมควรจะทำได้เช่นเดียวกัน ทว่าทำอย่างไรถึงจะมีพลังพิเศษเช่นนี้เล่า

“ซิงหลิงช่วยบอกข้าที ข้าต้องทำอย่างไรถึงจะเหาะอย่างเจ้าได้” หญิงสาวถามเกมวิงวอนสหายคนใหม่ ทั้งยังรู้สึกตื่นเต้นจนลืมเรื่องที่กังวลอยู่ไปชั่วขณะ

“แม่เจ้าจะเห็นข้าเหาะเหินอย่างง่ายดาย การฝึกกลับไม่ง่ายดายดังเช่นที่เจ้าคิด แต่เอาเถิด หากเจ้าได้เข้ามาเป็นสาวใช้ของท่านแม่ทัพแล้ว ข้าจะเป็นคนสอนให้เจ้าเอง”

“แต่ข้าไม่ได้อยากเป็นสาวใช้ของท่านแม่ทัพ ข้าอยากกลับไปยังที่ที่ข้าจากมามากกว่า” อิงฟ้าสารภาพอย่างเศร้าซึ้ง การเอ่ยถึงแม่ทัพจอมโหดทำให้หดหู่ลงอีกครั้ง

“เจ้าอยากกลับไปยังโลกมนุษย์เช่นนั้นหรือ” ซิงหลิงถาม และได้คำตอบเป็นการพยักหน้า “เช่นนั้นก็ไม่ยาก เจ้าเดินตรงไปข้างหน้า จากที่นี่ไม่ไกลคือผาคะนึ่งภพ ที่นั่นหากใครกระโดดลงไปก็จะสามารถไปยังภพที่ตนเองต้องการได้”

“จริงหรือ” หญิงสาวถามย้ำ ดวงตาเต็มไปด้วยความหวังเมื่อได้รับคำยืนยัน ผาคะนึ่งภพ... ในที่สุดเธอก็หาทางกลับไปยังโลกของตัวเองได้แล้ว

บุพเพทิสอง ผาคะนิวกพ

เพราะมัวแต่ตั้งใจที่หาหนทางกลับบ้านพบ อิงฟ้าจึงลืมไปว่าตอนนี้ใกล้ค่ำแล้ว เธอยังต้องอยู่ที่บ้านกลางป่าเพียงลำพัง ซึ่งหลังเป็นคนในจวนท่านแม่ทัพ จึงไม่อาจอยู่เป็นเพื่อนเธอได้ และนอกจากห่อผ้าที่ได้มา เธอก็ไม่มีอะไรติดตัวเลยสักอย่าง เดินเข้าไปในบ้านทุกอย่างเป็นแบบโบราณขนานแท้ ฟ้ามีดลงทุกขณะ เธอจำต้องจุดเทียนให้สว่างขึ้นก่อน แต่จะจุดได้อย่างไรเล่า ในเมื่อเธอไม่รู้วิธีจุดไฟ

หญิงสาวอาศัยแสงสุดท้ายของวันความหาหีนกับเศษไม้มาเสียดสีเพื่อให้เกิดประกายไฟ เธอไม่เคยทำมาก่อน เมื่อถูหินขัดไม้จนมือเจ็บก็ไม่มีแม้แต่ประกายไฟลุกให้เห็น กระทั่งบ้านทั้งหลังถูกย้อมด้วยความมืด เธอจึงได้แต่ขดตัวอยู่ในมุมหนึ่ง สองมือกอดห่อผ้าที่ได้รับมาเอาไว้ ลมยามค่ำคั่นพัดมาเป็นระลอก จนได้ยินเสียงกิ้งก่าด้ำนนอกกระแทกกัน ผสานกับเสียงอื่นๆ ของแมลงที่เธอไม่รู้ว่ามีพิษหรือไม่ ทำให้ยิ่งกอดห่อผ้าแนบอกแน่นขึ้น รู้สึกกลัวจนน้ำตาไหลเพราะไม่รู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับเธอบ้าง เธออยากกลับบ้าน ทว่าเมื่อคิดถึงคนในโลกของตนเอง เธอกลับนึกหน้าใครไม่ออกเลยสักคน

อิงฟ้าพยายามนึกถึงพ่อแม่และเพื่อนสนิท แล้วก็ยังใจหายมากขึ้นเมื่อ

ทุกอย่างราบรื่น แต่เธอกลับจำเรื่องราวในนิยายของเพื่อนได้ ทว่าก็ไม่มีประโยชน์มากนัก เพราะเธอก็รู้อยู่แล้วนั่น ถ้าเป็นนิยายที่เขียนจบแล้วเธอจะมีข้อมูลมากกว่านี้ ใครเป็นพระเอกนางเอก ใครดีใครร้าย เธอควรจะไปฟังพาใคร ตอนนี้จึงได้แต่หวังว่าผาละหนึ่งภพจะพาเธอกลับบ้านได้จริงๆ หญิงสาวบอกตัวเองอย่างหวาดหวั่น และไม่กล้าแม้แต่จะหลับตาไปตลอดทั้งคืน

สตรีในชุดเกราะเดินอย่างองอาจผ่านหารยามเข้าสู่ที่พักของตนเอง ทันทีที่ประตูปิดลงนางก็กลับกลายเป็นสตรีที่เปราะบางผู้หนึ่ง หมิงซินหลับตาลงด้วยความอ่อนล้า ความรู้สึกของนางราวกับเปลวเทียนที่จวนเจียนจะดับ ความผิดของนางยากเกินให้อภัย แม้เวลาจะผ่านมาร่วมสองปีแล้ว แต่นางยังไม่อาจให้อภัยตนเองได้ เพราะความอิจฉาของนางทำให้แม่ทัพเหวินหยางต้องถูกปลดจากตำแหน่ง ผู้ที่เข้ามาในห้องวันนั้นคือองค์มหาเทพ ซึ่งเป็นอาจารย์ของแม่ทัพหนุ่ม มีศักดิ์เป็นอาจารย์ปู่ของนาง และยังมีตำแหน่งเป็นจอมทัพถืออำนาจสูงสุดทางทหาร

“เกิดอะไรขึ้น”

นางมององค์มหาเทพอย่างตกตะลึง ริมฝีปากของนางงอขึ้นอย่างมีความสุข “เรียนไ้ตามเดิมแล้วคุณเข่าลง ทว่ากลิ่นคาวเลือดที่คล่องคล่องมีอาจปกปิดได้ “เรียนองค์มหาเทพ ทั้งหมดเป็นความผิดของข้าฉันเอง”

องค์มหาเทพปรายตามองนางเพียงแวบเดียว ก่อนจะหันไปสบตากับศิษย์เอกของตนอีกครู่หนึ่ง จากนั้นจึงสั่งให้แม่ทัพเหวินหยางติดตามตนเองไป นางไม่คาดคิดວ່านั้นคือการพาตัวกลับไปรับโทษ แค่มแม่ทัพทำโทษผู้ใต้บังคับบัญชาของตนเดิมทีแล้วไม่ควรมีความผิด เหตุใดเรื่องราวจึงบานปลายกลายเป็นเขาตีเมียสาจนเมามาแล้วทำร้ายนาง กระทั่งถูกปลดออกจากตำแหน่ง สมรสพระราชทานรวมถึงการหมั้นหมายมีคำสั่งให้ยกเลิก และต้องรับโทษถูกกักขังอยู่แต่ในดินแดนหงสาเป็นเวลาหนึ่งพันปี

นางไม่เคยต้องการให้เรื่องราวกลายเป็นเช่นนี้ ในเวลานั้นนางตกใจ

จนทำอะไรไม่ถูก หลังจากตั้งสติได้จึงรีบขึ้นไปขอเข้าเฝ้าองค์มหาเทพ ทว่าก็ถูกปฏิเสธและสั่งให้นางกลับไปรอคำสั่งที่ค่าย ในใจนางเรื่องอื่นหาได้มีความสำคัญ นางเพียงต้องการรับโทษทั้งหมดแทนแม่ทัพเหวินหยางเท่านั้น จึงคุกเข่าโขกศีรษะวิงวอนอยู่หน้าตำหนักนานถึงสิบวัน กระทั่งใบหน้าของนางอาบไปด้วยโลหิต สมอ่มืนง แผลบนหน้าผากขยายกว้างอยู่ภายใต้หน้ากาก เข้าทั้งสองข้างปวดจนชาแทบทรงกายไม่อยู่ ทว่านางยังคงโขกศีรษะอ้อนวอนต่อไปเรื่อยๆ จนที่สุดองค์มหาเทพก็อนุญาตให้นางเข้าพบ

“อาจารย์! เรื่องทั้งหมดเป็นความผิดของข้าเอง” บิดาของนางเป็นศิษย์คนโตขององค์มหาเทพ ส่วนมารดาของนางเป็นศิษย์คนเล็ก องค์มหาเทพจึงมีศักดิ์เป็นอาจารย์ของนาง แต่น้อยครั้งนักที่นางจะกล้าเรียกท่านว่าอาจารย์

“หมิงซิน เหตุใดเจ้าจึงขัดคำสั่งไม่กลับไปรอที่ค่าย” องค์มหาเทพถามด้วยน้ำเสียงอันเข้มงวด

“อาจารย์! ข้าไม่เข้าใจ เหตุใดข้าจึงไม่มีความผิด แต่แม่ทัพเหวินหยางกลับถูกปลดจากตำแหน่ง เป็นข้าที่ทำความผิดหนีออกมาจากค่าย ข้ายังทำเรื่องที่ไม่สมควร ท่านแม่ทัพเพียงแค่ลงโทษข้าสถานเบาเท่านั้น และในเวลา นั้นท่านแม่ทัพก็ไม่ได้ตีผมแม้แต่หน่อย จึงเป็นข้าที่สมควรต้องรับโทษ”

“เหลวไหล ในเวลานี้เจ้ายังมัวแต่คิดถึงความรักอยู่อีกหรือ ทั้งบิดามารดาและเผ่าอุยยาของเจ้า มีเจ้าเป็นความหวังสุดท้ายในการกอบกู้ศักดิ์ศรีให้คืนกลับมา แทนที่เจ้าจะใช้โอกาสนี้ทำตามที่ข้าสั่ง เร่งสร้างคุณความดีความชอบทางล้าวมลทินให้เผ่าตนเอง กลับคิดถึงแต่ความรักชายหญิง ไม่ละอายต่อบรรพชนของเผ่าอุยยาบ้างหรือ”

นางชงกัณด้วยถูกคำสั่งสอนนั้นทิ่มแทงให้ละอาย นางเป็นทายาทคนสุดท้ายของเผ่าอุยยา เผ่าที่ได้ชื่อว่าเป็นกบฏเพราะบิดาของนางสวามิภักดิ์ต่อเผ่าปีศาจ ไม่มีใครรู้ว่าแท้จริงแล้วบิดาของนางเพียงต้องการเข้าไปสืบหาของวิเศษที่หายไป ทว่ายังไม่ทันที่ความจริงจะปรากฏเผ่าของนางก็ถูกฆ่าล้างเผ่า เมื่อแม่ทัพเหวินหยางเดินทางไปถึงเผ่าของนาง ก็พบเพียงศพที่นอนตายเกลื่อน

นางรอดมาได้เพราะมารดาซ่อนนางเอาไว้ในถ้ำไม้แน่นหนา แม่ทัพเหวินหยาง จึงนำตัวนางกลับมาเลี้ยงดูที่เผ่าหงสา และตั้งชื่อให้นางว่าหมิงซิน

นางเติบโตมาในजनแม่ทัพ และต้องปกปิดชาติกำเนิดของตนเอง แม่ทัพเหวินหยางเกรงว่าจะมีใครเคยเห็นหน้าของนางมาก่อน จึงให้นางสวม หน้ากากไว้แต่เด็ก หน้ากากของเขาสร้างขึ้นจากอาคม ยามสวมจะไม่รู้สึกว่ามี สิ่งใดอยู่บนใบหน้า และมีเพียงนางผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถถอดหน้ากากออก ได้ ทว่านางกลับถูกเด็กวัยเดียวกันล้อเลียนว่ามีใบหน้าอัปลักษณ์ นางไม่อาจ ถอดหน้ากากและไม่สามารถบอกคนอื่นได้ว่านางเป็นใคร ได้แต่หลีกเลี่ยงหนีจาก ผู้อื่น จนในที่สุดนางก็ไม่มีสหายแม้แต่คนเดียว ทุกวันจะห่มเหฝิกิชาที่แม่ทัพ เหวินหยางเป็นผู้ถ่ายทอดให้ เขาจึงกลายเป็นที่ฟังและที่พิศพิงใจเพียงหนึ่ง เดียวของนาง

นับแต่จำความได้ชีวิตของนางก็อยู่ในเผ่าหงสาแล้ว หากไม่บอกนาง เป็นชนเผ่าอูยา นางคงคิดว่าตนเองเป็นหงส์หาใช้อีกไม่ เพราะนางไม่มีความ ผูกพันกับเผ่าที่เป็นชาติกำเนิดของตนเองแม้แต่น้อย และยังโตนางก็ยังรู้ลึกว่า เผ่าอูยาคือความเจ็บปวด อ้างว้าง เป็นเหมือนภูเขาลูกใหญ่ที่วางทับไว้บนไหล่ ทั้งสองข้าง ภาระอันหนักอึ้งโถมทับเอาไว้จนนางไม่อาจหลีกเลี่ยงไปได้ได้ ทว่า การมีแม่ทัพเหวินหยางอยู่เคียงข้าง ช่วยให้นางอุ่นใจว่านางมิได้ต่อสู้เพียงลำพัง นานวันเข้าความผูกพันนั้นจึงกลายเป็นความรักที่นางมีต่อเขาเพียงข้างเดียว

“ข้ารู้ว่าตนเองมีภาระอันยิ่งใหญ่ต้องแบกรับ รู้ว่าอาจารย์หวังดีต่อข้า เพียงแต่เรื่องนี้ไม่ถูกต้อง ข้าไม่ต้องการให้ท่านแม่ทัพเสื่อมเสียเพราะข้า ขอ อาจารย์ปู่คืนความชอบธรรมให้แก่ท่านแม่ทัพด้วยเถิด”

องค์มหาเทพไม่ตอบในทันที ทว่ากลับจ้องมองนางด้วยแวตานั้นสงบ ที่ทำให้นางเกิดระลอกคลื่นขึ้นภายในใจ

“หมิงซิน... เจ้าคิดว่าต่อให้ข้าคืนทุกอย่างให้เหวินหยางเหมือนเดิม แล้ว เรื่องระหว่างเจ้ากับเหวินหยางจะมีสิ่งใดที่เปลี่ยนไปหรือ”

คำตอบนั้นทำให้นางตัวชาและสะท้านไปทั้งร่าง เรื่องระหว่างนางกับ

แม่ทัพเหวินหยางจะไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงไป เธอไม่รักนางอย่างไร ก็ยังคงไม่มีใจให้นางอยู่เช่นนั้น และนางก็ไม่ได้ทำไปเพื่อต้องการความซาบซึ้งใดๆ จากเขา

“ข้าไม่ได้ต้องการจะเปลี่ยนแปลงผู้ใด เพียงแต่ถ้าเป็นการทำเพื่อเผ่าฮูยา ข้าสมควรเป็นผู้แบกรับเรื่องทุกอย่างเอาไว้เอง จากนั้นข้าจะตั้งใจทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด ไม่ทำให้อาจารย์ต้องผิดหวังเพราะข้าอีก ส่วนเรื่องท่านแม่ทัพขออาจารย์ได้โปรดทบทวนอีกครั้งด้วยเถิด”

“เจ้าไม่ต้องพูดแล้ว ในอดีตเหวินหยางกับบิดามารดาของเจ้ามีคำมั่นสัญญาต่อกัน ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องช่วยให้ภารกิจของเจ้าประสบความสำเร็จ ดังนั้นจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ อีก หากเจ้าไม่ขึ้นเป็นแม่ทัพ มีหรือที่องค์จักรพรรดิจะเห็นเจ้าอยู่ในสายตา จากนั้นไปเจ้าจงเร่งสร้างผลงานและสืบหาความจริงเพื่อล้างมลทินให้เผ่าฮูยาโดยเร็วที่สุด จำไว้ว่าหากคำสั่งเสียของบิดามารดาเจ้ายังไม่สำเร็จ เจ้าก็ต้องปิดบังตัวตนเช่นนี้เรื่อยไป และไม่อาจคิดเรื่องใดๆ ของตนเองได้อีก ทั้งหมดนี้ก็เพื่อตัวเจ้าเองทั้งสิ้น”

นางนั่งฟังอย่างเจ็บปวดยิ่งกว่าบาดแผลบนหน้าผาก หากนางทำงานไม่สำเร็จ นางไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะรักใคร แม้ว่าคนผู้นั้นจะรู้ชาติกำเนิดของนางอยู่แล้วก็ตาม ที่แม่ทัพเหวินหยางเลี้ยงดูนางมาก็เพราะรับปากบิดามารดาของนางไว้ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นไปเพราะคำมั่นสัญญา แต่นางจะรู้ได้อย่างไรว่าในใจเขายินยอมหรือไม่ เผ่าหงสายิ่งใหญ่เกรียงไกรมาตั้งแต่ครั้งบรรพกาล หากต้องเสื่อมเสียเพื่อช่วยนาง เขาจะไม่รู้สึกฝืนใจตนเองเลยหรือ เขายอมรับสมรสพระราชทานก็คงเพราะมีใจต่อองค์หญิงเยว่อิง เป็นนางที่ไม่เหลียวใจคิดถึงความจริงข้อนี้ และเมื่องานแต่งงานกับองค์หญิงโหมงามต้องถูกยกเลิก เขาจะไม่คิดโทษว่าเป็นความผิดของนางบ้างเลยหรือไร นางจำแรงโทสะตอนที่เขากรีดไต่ถามของนางได้ และไม่อาจคาดเดาได้ว่าความเกลียดชังที่เขามีต่อนางบัดนี้จะเพิ่มขึ้นมากมายถึงขั้นไหนแล้ว รู้แต่เพียงว่าต่อไปให้ทั้งชีวิตนี้ของนางก็ไม่อาจชดเชยให้เขาได้หมด

นางจำต้องแบกความรู้สึกลึกซึ้งกลับไปรอคำสั่งอยู่ที่ค่าย ท่ามกลางความไม่พอใจของเหล่าทหารที่ยังรักดีต่ออดีตแม่ทัพ และเพราะชาวแม่ทัพใหญ่ ถูกปลดทำให้เผ่าปีศาจคิดประกาศศึกใหญ่ นางในฐานะรองแม่ทัพจึงจำต้องยกทัพออกปราบปราม การศึกครั้งนั้นกินเวลายืดเยื้ออยู่เจ็ดเดือนก็ยังไม่รู้ผล เดิมทีนางคิดว่าตนเองอาจพ่ายแพ้ในการศึกครั้งนี้ เพราะสูญเสียตบะพันปีไปกับการแปลงโฉม ทว่าองค์มหาเทพกลับส่งขุนพลกลับมาเป็นผู้ช่วยนาง ชายผู้นี้ปิดบังทั้งใบหน้าและน้ำเสียง รวมถึงไม่เปิดเผยตัวตนต่อหน้าผู้อื่น สิ่งที่เขาชี้แนะช่วยให้นางชนะข้าศึกพิชิตชัยมาให้แก่กองทัพสวรรค์ได้สำเร็จ

ความดีความชอบครั้งนี้ส่งเสริมให้นางได้เลื่อนขึ้นเป็นแม่ทัพใหญ่ และได้ขึ้นไปรับตำแหน่งบนสวรรค์ ไม่มีใครกล้าคัดค้านในการแต่งตั้งครั้งนี้ เพราะองค์มหาเทพเป็นผู้เสนอชื่อนางต่อองค์จักรพรรดิด้วยตนเอง แม้นางจะไม่ต้องการรับตำแหน่งนี้ ทว่าก็มีอาจซัดราชโองการ ระหว่างนั้นนางไม่กล้าแม้แต่จะเหยียบย่างเข้าไปในดินแดนหงสา ได้แต่หาทางติดตามข่าวของแม่ทัพเหวินหยางอยู่ภายนอก

กระทั่งวันนี้กองทัพปีศาจที่พ่ายแพ้ไปแล้วครั้งหนึ่งยังคงคุมเชิงอยู่ไม่ห่าง ทว่าก็ไม่กล้ารุกรานเข้ามาใกล้ แม้นางจะได้ขึ้นเป็นแม่ทัพ แต่บาร์มีของนางไม่อาจเทียบเท่ากับแม่ทัพเหวินหยางได้ เมื่อก่อนเขาเหมือนลมใต้ปีกที่ช่วยประคองนางเอาไว้ คอยสั่งสอนชี้แนะเรื่องทุกอย่างให้แก่นาง ทว่าตอนนี้นางกลับต้องกางปีกออกไปเผชิญหน้ากับภัยอันตรายเพียงลำพัง

แม่ทัพหญิงทอดสายตามองผ่านความมืดในยามราตรีไปยังทิศที่แดนหงสาตั้งอยู่อย่างหม่นหมอง ลมหายใจเข้าออกของนางล้วนหนักอึ้ง ดวงจิตแห่งความคิดคำนึงปรารถนาเพียงการให้อภัยจากเขาเท่านั้น

แสงสว่างที่ลอดผ่านช่องไม้เล็กๆ เข้ามาทำให้อิงฟ้ารู้ว่าตอนนี้เข้าแล้ว เธอรีบลุกขึ้นไม่สนใจอย่างอื่นอีก เธอสาวเท้าตรงไปตามทางที่ซึ่งหลิงบอกเอาไว้ ห่างจากที่นี่ไปไม่กี่ไกลคือผาคะนึ่งภพ สองข้างทางยังคงเป็นป่าเขา มองเห็น

ลำธารสายหนึ่งไหลเอื่อยๆ มีน้ำใสที่เหมาะสมจะเป็นแหล่งอาหาร แต่เธอไม่สนใจอะไรรีบตรงไปข้างหน้า ก่อนจะหยุดมองอย่างตะลึงลาน เมื่อเห็นทางสิ้นสุดของป่านี้คือผาสูง หางออกไปคือเทือกเขาสูงตระหง่านดูงามพราว เลื่อนร่างอยู่ท่ามกลางหมอกขาวที่ลอยอ้อยอิ่ง กระนั้นเธอก็ยังเห็นตัวอักษรที่สลักเอาไว้ที่น่าเกรงขาม...

‘ผาคะเนิงภพ’

ตัวอักษรไม่ใช่ภาษาไทยอย่างแน่นอน แต่จะเป็นภาษาจีนหรือไม่นั้นเธอก็ยังไม่แน่ใจ เพราะเธอไม่มีความรู้ด้านภาษาจีนมาก่อน แล้วเหตุใดเธอก็อ่านตัวอักษรเหล่านี้ออก อาจเป็นเพราะเธอกำลังถูกดุดกสินให้เป็นหนึ่งเดียวกับที่นี่ โลกนี้แจ่มชัด โลกเก่ากลับไกลห่าง ทว่าขอเพียงกระโดดลงไปเธอก็จะได้กลับบ้าน

อิงฟ้าก้มมองไปเบื้องล่าง เธอไม่เห็นสิ่งใดนอกจากหมอกขาวที่ลอยเป็นสาย ไอน้ำเย็นแผ่ซ่าน เทือกเขาตรงหน้าสูงใหญ่ทะมึน กดให้เธอตัวเล็กลงและคล้ายถูกจ้องมองจากสิ่งที่มีอำนาจเหนือกว่า ชาของเธอเริ่มลั่นเมื่อไม่อาจหยั่งรู้ได้ว่ากันผาลึกเพียงใด แม้จะอยากกลับบ้าน ทว่าความกลัวทำให้เธอไม่กล้า แม้แต่จะขยับตัว ระหว่างที่กำลังรวบรวมความกล้า ไอร้อนระอุอ้าวสายหนึ่งพัดวูบมาจนเธอเซถอยหลังไปหลายก้าว จับพลันเปลวเพลิงลุกไหม้ขึ้นมาจากใต้ผา แตกเป็นสะเก็ดไฟกระจัดกระจายไปทั่ว

หญิงสาวนี้วุ่นร้องครวญด้วยความสับสน เมื่อสะเก็ดไฟเล็กๆ ทะลุผ่านแขนเสื้อมาจนถึงผิวหนัง จนเธอต้องลงลานหลบไปอยู่ในที่ปลอดภัย ครุฑใหญ่กว่าเปลวเพลิงจะสงบลง แล้วเปลี่ยนเป็นไอน้ำพัดขึ้นมาแทน จนเธอหนาวสั่นเมื่อเท้าเขียวซีด แท้จริงแล้วใต้ผาแห่งนี้เป็นอย่างไรงันแน่ หากเธอกระโดดลงไปในช่วงที่ไฟลุกไหม้ เธอมีโอกาสดีก่อนจะได้กลับบ้านหรือ

อิงฟ้าคิด ก่อนจะค่อยๆ เดินกลับไปดูใกล้ๆ อีกครั้ง ยิ่งมองก็ยิ่งลังเล จึงคิดจะหาเศษไม้หรือก้อนหินโยนลงไป แต่ยังไม่ทันได้ขว้างออกไป ก็มีลมแรงพัดสวนขึ้นมามือบใหญ่ พร้อมกับเสียงกระพือปีกจนลมพัดแรงขึ้นเรื่อยๆ

พลันปรากฏร่างนกตัวใหญ่ที่สุดเท่าที่เธอเคยเห็น มันมองเธอด้วยตาที่ลึกลับวาว กระนั้นเธอยังอดตะลึงลากับความงามของมันไม่ได้ ขนบนตัวของมันมีหลายสี แต่สีที่เด่นที่สุดคือสีแดง หางยาวหลายเส้นมองคล้ายหางนกยูงพลีไหว ตัวของมันสูงราวหกศอก ลักษณะทั้งงดงามและน่าเกรงขาม

หญิงสาวคล้ายถูกมนตร์สะกดเมื่อสบตากับสัตว์ปีกตัวนั้น มันบินโฉบไปมาจ้องมองเธอ ดูด้านหน้าคล้ายห่านป่า แต่ด้านหลังกลับเหมือนนกเลนที่เธอเคยเห็นในภาพวาด ส่วนคอกลมเรียวยาวคล้ายงู ผิวหนังละม้ายเกล็ดมังกร มันจ้องมองเธออยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะบินโฉบโฉบตีร่ายกับเธอไปรูกำลាំងในที่ของมันเข้า

“กริต!” อิงฟ้าร้องพลางยกมือขึ้นป้องศีรษะหลบตาแน่นด้วยความหวาดกลัว สองข้างวีนแบบไม่คิดชีวิต เบื้องหลังได้ยินเสียงเจ้าสัตว์ปีกตัวนั้นร้องไล่มา แม้เสียงของมันจะไพเราะประหนึ่งเสียงขลุ่ย แต่ก็แหลมสูงคล้ายชูคำราม

“ช่วยด้วย มีใครอยู่แถวนี้บ้าง ช่วยฉันด้วย” เธอร้องพลางวิ่งหนีพลาง ล้มลุกคลุกคลานไปบนพื้นจนเนื้อตัวเต็มไปด้วยแผล พอคิดจะวิ่งหนีกลับเข้าไปในป่า ก็ถูกไล่ต้อนให้กลับไปทริมผาอีกครั้ง และโดนปีกหลากสีอันใหญ่โตพัดวบจนเสียหลักร่วงลงสู่เบื้องล่าง

หญิงสาวกริตร้องสุดเสียงขณะร่วงดังลงไปอย่างรวดเร็ว ท่ามกลางไอน้ำเย็นที่เสียดลึกเข้าไปถึงกระดูก ความหนาวสะท้อนรัดจนเธอไม่อาจกระดิกตัว ดวงตายังเบิกกว้างด้วยความตระหนก ครู่เดียวภาพของเจ้านกตัวนั้นก็ถูกหมอกขาวกลืนหาย ภาพตรงหน้าเลื่อนรางไปทุกขณะ แต่แผ่นหลังกลับสัมผัสได้ถึงไอร้อนที่รอพวยพุ่ง หากไม่อาจกลับไปโลกของตัวเองได้ ชีวิตของเธอคงมาถึงจุดจบแล้ว

อิงฟ้าร้องไม่ออก มีเพียงน้ำตาที่หลั่งออกมา เธอหลับตาแน่นเตรียมรอรับเปลวเพลิงเบื้องล่างอย่างหวาดกลัว ตายแน่... จบสิ้นกันเพียงเท่านี้แล้ว

ทว่าจู่ๆ ร่างกายก็ลอยสูงขึ้น ไอน้ำเย็นสะท้อนที่บีบรัดร่างคล้ายเชือกน้ำแข็ง ก่อนจะเปลี่ยนเป็นอบอุ่น เธอลืมตาขึ้นมองอย่างหวาดหวั่น พบว่าตัวเองไม่ได้

กำลังดึงลงสู่เบื้องล่างอีกแล้ว ความแข็งแกร่งที่โอบรัดร่างไว้แท้จริงคืออ้อมกอดของใครคนหนึ่ง ทุกอย่างคล้ายรวดเร็วแต่กลับเข้มข้นขึ้นในความรู้สึก เมื่อเธอแหงนงมองใบหน้าของผู้มีคุณ เขาโอบเธอไว้แล้วพาลอยกลับขึ้นไป พริบตาต่อมาเธอก็พบว่าตัวเองลงมาถึงพื้นดินได้อย่างน่าอัศจรรย์

“คุณ... เอ่อ... ท่าน... เป็นใคร” สติที่เหลือติดตัวเพียงน้อยนิดยังเตือนให้เธอเปลี่ยนคำพูดให้ถูกต้องได้ทัน

“เจ้าไม่รู้จักข้าหรือ”

อิงฟ้าส่ายหน้าแทนคำตอบ สบเนียนตามที่จ้องเขม็งมาราวกับแปลกใจที่เธอไม่รู้จักเขา

“เช่นนั้นเจ้าคิดจะปลิดชีพตัวเองอย่างนั้นหรือ”

“ปลิดชีพ” เธอใช้เวลาประมวลผลคำนั้นอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะส่ายหน้าเร็วอีกครั้ง เธอจะปลิดชีพตัวเองได้อย่างไร ในเมื่อเธอต้องการจะกลับโลกของตนเองต่างหาก

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าไม่รู้หรือว่าการตกลงไปในผาฉะนั้นภพ เจ้าจะถูกเผาจนไม่เหลือแม้แต่วิญญาณ”

“อะไรนะ!” นี่หมายความว่าซิงหลิงหลอกเธออย่างนั้นหรือ ถ้าคนผู้ขึ้นมาช่วยเธอไว้ไม่ทัน เธอคงถูกย่างสดไปแล้ว แต่ซิงหลิงกับเธอไม่เคยมีความบาดหมางกัน นางจะทำเช่นนั้นไปทำไม

“ถ้าเจ้าไม่รู้ความเป็นมาของผาแห่งนี้ แล้วมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร”

“มีคนบอกข้าว่าถ้ากระโดดลงไปในผาแห่งนี้ ข้าจะไปยังภพที่ต้องการได้” จนถึงตอนนี้เธอก็ยังไม่แน่ใจว่าซิงหลิงหลอกเธอหรือไม่

“เรื่องที่เจ้าได้ยินมาก็ไม่ผิด เพียงแต่การจะไปสู่ภพอื่นได้ต้องมีขั้นตอนมากกว่านั้น”

อิงฟ้ามองบุรุษหนุ่มตรงหน้า ยามนี้เองที่เธอเพิ่งได้มีโอกาสพิจารณาร่างสูงของเขาเต็มตา แล้วก็พบว่าตนเองประหนึ่งต้องมนตร์สะกดกับความงามสง่าที่ได้พบเห็น เธอมั่นใจว่าตอนอยู่ในโลกมนุษย์ไม่เคยเห็นบุรุษคนไหนชวนมอง

เช่นนี้มาก่อน ใบหน้าคมคายนั้นแลดูเคร่งขรึมแกมดู ทว่าแฝงความอ่อนโยน และท่วงไวร่าอย่างน่าประหลาด เขาแต่งกายด้วยชุดสีเทาอมฟ้าดูเรียบง่าย แต่อะไรบางอย่างคล้ายกับแสงสว่างที่มองไม่เห็นแผ่กระจายรายล้อมอยู่รอบตัว ทำให้เขาดูสูงส่งกว่าทุกคนที่เธอเคยพบมา

“ถ้าเช่นนั้นต้องทำอะไร ท่านบอกข้าได้หรือไม่”

“เดิมทีผาคณะนี้ภพไม่ค่อยมีใครกล้าผ่านมานัก เพราะไอเย็นและเพลิงอัคคีจะทำลายปรารถนาที่สะสมมา หากตกลงไปก็จักถูกเผาจนวิญญาณดับสลาย ไม่อาจเกิดใหม่ในภพภูมิใดได้อีก แต่ถ้าต้องการข้ามไปสู่ภพอื่นเจ้าต้องมีปีกเมฆาติดตัวไปด้วย ถึงจะบินฝ่าไอเย็นและเพลิงอัคคีไปได้”

“แล้วข้าจะไปหาของวิเศษที่ว่ามันมาได้ยังไงกัน”

“เจ้ามาจากโลกมนุษย์?” บุรุษหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ทว่าน้ำเสียงยังคงสงบนิ่งเช่นเดิม

“ท่าน...ท่านมองออกด้วยหรือ” หญิงสาวทั้งตกใจและประหลาดใจไปพร้อมกัน ตั้งแต่เธอลอยคว้างตกมาอยู่ในโลกราวนียบยจีนโบราณนี้ ก็ไม่มีใครรู้ความเป็นมาของเธอ แต่เขากลับรู้ได้โดยที่เธอไม่ต้องบอก หรือว่าเขาจะเป็นเทพเซียนองค์ใดกัน

“ในเมื่อมาแล้วเหตุใดจึงอยากจะกลับ”

“เพราะข้าไม่รู้ว่าจะตนเองมาที่นี่ได้อย่างไร และมาเพื่ออะไรกัน หน้าข้าพอมองถึงข้าก็ต้องเข้าจนไปเป็นสาวใช้ของแม่ทัพจอมโหด โชคดีที่ตอนนี้เขากักตนอยู่ ข้าจึงยังไม่ได้พบหน้าเขา แต่ถ้าได้พบ ไม่รู้ว่าเขาจะไว้ชีวิตข้าหรือไม่ ข้าจึงอยากรีบกลับโลกมนุษย์ให้เร็วที่สุด ท่านพอมีทางช่วยเหลือข้าได้หรือไม่” อิงฟ้าทำหน้าที่ให้ดูน่าสงสารที่สุด ชายผู้นี้มีกระแสนุ่มนวลแผ่ซ่านออกมา เธอเดาว่าเขาคงไม่ใช่คนใจจืดใจดำเป็นแน่

“เรื่องนี้หาใช่กิจการใดของข้าไม่”

หญิงสาวอ้าปากค้าง เธอเพิ่งชื่นชมเขาอยู่ในใจ ยังไม่ได้เคลือบน้ำตาลลงบนคำพูดเพื่อบอกลาเขา คำตอบที่ได้รับกลับเฉยชาไม่แยแส รวบรวมสติ

เดินหนีอย่างไม่ไว้วางใจแม่แต่น้อย เธอจึงรีบวิ่งตามเพราะเกรงว่าเขาจะเหาะหนีไปเสียก่อน

“ข้าก่อนท่านผู้มีคุณ ก่อนที่ท่านจะไปข้าขอทราบนามของท่านก่อนได้หรือไม่” ถ้าเธอจะขอความช่วยเหลือจากใคร อย่างน้อยก็ควรจะรู้ชื่อของเขาก่อน เพื่อเป็นใครสักคนที่เธอเคยเห็นผ่านตาในนิยาย อาจจะจับจุดอ่อนของเขาเอาไว้ได้

“ในเมื่อเจ้าไม่รู้จักข้า ข้าเองก็หาได้รู้จักเจ้าไม่ เราถือว่าไร้วาสนาต่อกัน เหตุใดข้าต้องบอกชื่อของข้าแก่เจ้าด้วย”

“บุญคุณครั้งหนึ่งจดจำชั่วชีวิต ข้าขอสาบาน ต่อให้ข้าตายไปต้องเดินข้ามสะพานไฉ่เหอผ่านแม่น้ำลี้มเลือน หรือดื่มน้ำเบญจรสจากท่านยายเมิ่ง ข้าก็จะมีวันลืมบุญคุณที่ท่านมีต่อข้าครั้งนี้ หากได้ทราบนามของท่านด้วย ข้ายิ่งจดจำฝังใจ ขอผู้มีคุณช่วยส่งเคราะห์ข้าสักครั้ง” อิงฟ้าเอ่ยพลางจับแขนเสื้อบุรุษหนุ่มเอาไว้ พร้อมกับก้มศีรษะคำนับครั้งแล้วครั้งเล่า เธอจับไว้แน่นขนาดนี้ ต่อให้เขาเหาะหนีก็ต้องพาเธอไปด้วย ว่าแต่ที่เธอพูดไปนั้นเขาฟังรู้เรื่องหรือไม่ ทั้งสะพานไฉ่เหอ ทั้งน้ำเบญจรสของท่านยายเมิ่ง เธอเองก็แค่จำมาจากนิยายจินที่เคยอ่านเท่านั้น

บุรุษหนุ่มไม่แม้แต่จะก้มลงมอง พลันบุปผาดอกหนึ่งผลิบานขึ้นในดวงตาของเขา แล้วสลายตัวกลายเป็นฝุ่นละอองไปอย่างรวดเร็ว

“เจ้าชื่ออะไร”

“ข้าไม่มีชื่อ ไม่มีอะไรสักอย่าง ถ้าท่านจะเมตตาข้าอีกสักครั้ง ช่วยตั้งชื่อให้ข้าสักชื่อได้หรือไม่” หญิงสาวอ่อนนวยนาดโดยไม่รอช้า เขาตั้งชื่อให้เธอก็อาจนับได้ว่าเป็นเสมือนบิดาของเธอ ผูกพันกันเช่นนี้ แล้วจะทิ้งเธอได้ลงคอเสียหรือ

“อิงซุน¹”

¹ อิงซุนฮวาหรือดอกมะลิเหมันต์ (迎春花) ดอกสีเหลือง มีหกกลีบ

“อิงซุน” อิงฟ้าทวนคำ ช่างบังเอิญแท้ที่ชื่อนี้ใกล้เคียงกับชื่ออิงฟ้าของเธอเลย “ขอถามผู้มีคุณ นามที่ท่านตั้งให้ชื่อนี้มีความหมายว่าอย่างไร”

หญิงสาวถามและรอคอยคำตอบ แต่ผู้มีคุณของเธอกลับมองตรงไปด้านหน้า เธอจึงมองตามและได้เห็นไม้พุ่มเตี้ยเกาะกันเป็นเถาออกดอกสีเหลืองสดบานสะพรั่ง ใกล้กันนั้นมีพุ่มกิ่งร้อยก้านบุปผาตระการ กลีบดอกหลากหลายสลายคว้างราวกับละอองฝนที่พลิวไหว เมื่อเข้านี้เธอมีแว่ต่งตรงมาที่หน้าผา จึงไม่ทันได้สังเกตว่าดอกไม้ปางามเพียงใด

“ข้าน้อยโง่เขลา ข้ายังไม่กล้าตีความด้วยตนเอง จึงไม่รู้ว่ชื่อที่ผู้มีคุณตั้งให้หมายถึงบุปผาจากไม้งามต้นใด” เธอเติมคำว่าน้อยลงไปหลังคำว่าข้า เพื่อกดตัวเองและยกย่องเขาให้มากขึ้น หวังจะให้เขาพอใจ

“สีเหลืองที่อยู่ตรงหน้าเจ้า”

อิงฟ้ารับมองตาม จะว่าไปแล้วเธอสะดุดตากลิบดอกสีเหลืองมากกว่าดอกไม้สีอื่นจริงๆ และไม่เพียงแต่ตรงหน้าของเธอเท่านั้น ห่างไปทางซ้ายและขวา เธอก็เห็นดอกสีเหลืองบานสะพรั่งอยู่เต็มไปหมด

“ในป่านี้มีดอกอิงซุนขึ้นอยู่เยอะมากจริงๆ”

“ผิดแล้ว ทางซ้ายของเจ้าไม่ใช่อิงซุน แต่เป็นเหลียนเซียว² แม้จะสีเหมือนกัน แต่อิงซุนบานก่อนและมีกลีบดอกมากกว่า”

“ขอบคุณผู้มีคุณที่ชี้แนะ ถ้าท่านไม่บอกข้าน้อยคงแยกแยะไม่ออกเป็นแน่”

“แม้จะสีเหลืองเหมือนกัน แต่ข้าไม่เคยจำดอกอิงซุนสลับกับบุปผาอื่น” บุรุษหนุ่มตอบก่อนจะปรายตามองสตรีน้อยที่ยังไม่ยอมปล่อยแขนเสื้อของเขา “แต่ดูท่าว่ากระทั้งดอกท้อหรือดอกบ๊วยเจ้าก็คงมีอาจแยกแยะได้ถูกต้อง”

“เป็นดังเช่นที่ท่านว่าจริงๆ ข้าน้อยโง่เขลา ขอผู้มีคุณช่วยสอนสิ่ง”

“เจ้าอยากให้ข้าสอนอะไร”

² ดอกเหลียนเซียว (连翘) ดอกสีเหลือง มีสีกลีบ

ขอบคุณสวรรค์ที่ประทานความสามารถนี้ ในที่สุดเธอก็กล่อมเขาได้สำเร็จ ปีกเมฆาอยู่ไม่ไกลเกินเอื้อมแล้วจริงๆ

“ข้าน้อยอยากได้ปีกเมฆา ขอผู้มีคุณช่วยชี้แนะข้าหน่อยด้วย”

“ปีกเมฆาเป็นของวิเศษ ไม่เพียงใช้กับผาคะเนิงภพ แต่ยังสามารถใช้เหาะเหินไปที่อื่นได้ด้วย ผู้ที่ได้ครอบครองพลังปราณจะเพิ่มมากขึ้น ทุกสามปีจะมีการแข่งขันชิงปีกเมฆาขึ้น ตอนนี้อยู่เหลือเวลาเกือบสองปีในการเตรียมตัว หากเจ้าอยากได้ปีกเมฆามาครอบครอง ก็จงไปลงชื่อเพื่อเข้าแข่งขัน”

แข่งขัน!

อิงฟ้าเบิกตากว้าง เธอจะมีปัญญาไปแข่งกับใครได้เล่า แต่สาวใช้อย่างซิงหลิงยังเหาะเหินได้ ดังนั้นผู้เข้าแข่งขันย่อมต้องมีแค่คนเก่งกาจ ทว่าเธอไม่มีวิชาอาคมใดๆ เลย แล้วเธอจะเอาชนะคู่แข่งได้อย่างไรกัน

“ขอผู้มีคุณชี้แนะข้าหน่อยด้วย ตัวข้าน้อยในตอนนี้อยู่ไร้วิชาอาคมใดๆ เป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง ถ้าให้ข้าน้อยไปลงแข่งทั้งอย่างนี้ แค้ก้าวขาขึ้นเวทีประลองข้าน้อยก็คงโดนคู่ต่อสู้ตีตกล้มมาก่อนแล้ว แต่ถ้าผู้มีคุณช่วยสอนสั่งข้าน้อยจะไม่ทำให้ท่านต้องผิดหวัง”

“เจ้านี่ช่างพูดนัก แต่สำหรับข้าแล้วเจ้าจะได้ปีกเมฆาหรือไม่ ทั้งหมดล้วนเป็นเรื่องของเจ้า”

อิงฟ้าใจเหี่ยวลงทันที ทว่าเธอยังไม่ละความพยายาม และสังเกตเห็นว่าบรุษผู้นี้มีใบหน้าเรียบเฉยก็จริง แต่มุมปากกลับหยักขึ้นเล็กน้อยคล้ายจะมีรอยยิ้มซ่อนอยู่ ดูแล้วเขาคงไม่ใช่คนโหดร้ายอะไรนัก เพราะด้วยวรยุทธ์ที่มีต่อให้เธอจับแขนเสื้อเขาได้ไว้ ถ้าเขาจะจากไปจริงๆ ก็ทำได้ง่ายราวกับพลิกฝ่ามือ เธอจึงมีกำลังใจขึ้นมากอีกเป็นกอง

“เช่นนั้นก็ไม่เป็นไร แต่ขอรบกวนอย่าเพิ่งจากไป อยู่ให้ข้าน้อยได้ตอบแทนบุญคุณที่ท่านช่วยชีวิตข้าน้อยเอาไว้ก่อน ไม่อย่างนั้นข้าน้อยคงไม่สบายใจไปตลอดชีวิต” หญิงสาวรีบบาทางถ่วงเวลาต่อ

“เจ้าคิดจะตอบแทนอย่างไร”

“เอ่อ... บ้านของข้า่น้อยอยู่ข้างหน้าเเอง เชิญผู้มีคุณแวะไปนั่งพักดื่ม น้ำชาก่อน จากนั้นข้า่น้อยจะขอตอบแทนบุญคุณท่านจนสุดฝีมือ” อิงฟ้าผายมือเชิญ แม้จะรู้สึกว่คำพูดของตนเองฟังดูชอบกลอยู่ แต่เธอก็ไม่มีเวลาคิดอะไรได้มากกว่านี้แล้ว เมื่อหมดทางถอยก็ต้องสู้ตายอย่างเดียว

บุรุษหนุ่มหนึ่งไปครู่หนึ่ง แล้วจึงก้าวตรงไปข้างหน้าอย่างช้าๆ พลางแหงนหน้าชมบุปผาผลิบานสะพรั่งโดยไม่เอ่ยคำใด

อิงฟ้าลอบตอนใจอย่างโล่งอกอีกครั้ง ที่สามารถกลับมาถึงบ้านได้อย่างปลอดภัย เพราะเส้นทางในป่ารกทึบ มองไปทางไหนก็เหมือนกันไปหมด เมื่อเข้าเธอก็หลับหูหลับตาวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต ถ้าต้องกลับมาเองคนเดียวหรือต้องเป็นคนนำทาง เธอคงพาเขาหลงป่าเป็นแน่ หากจะว่าไปแล้วเขาก็แค่เดินตรงอย่างเดียว เธอจะต้องจำเอาไว้ เพราะแหล่งอาหารของเธออยู่ในป่าเเอง

“เชิญผู้มีคุณนั่งพักก่อน ข้าจะไปต้มน้ำร้อนมาชงชาให้ท่าน” เธอบอกทั้งที่นึกสงสัยว่ในบ้านมีใบชาหรือไม่ ก่อนจะยิ้มซ่อนรอยพิรุณแล้วรีบวิ่งเข้าไปข้างใน

ภายในบ้านไม่มีข้าวของเครื่องใช้ค่อนข้างครบครัน แต่ของส่วนใหญ่เป็นแบบจีนโบราณ กระทะใบใหญ่มีฝาไม้ปิด แล้วยังมีอะไรอีกหลายอย่างที่เธอไม่รู้จักชื่อและวิธีใช้ ข้างผนังมีท่อนพินวางอยู่ ห่างไปไม่กี่ไกลคือเตาไฟ เธอจึงรีบมองหาสิ่งของที่จะใช้จุดไฟ ทว่าก็ไม่พบอะไรเลยสักอย่าง หลังจากยืนมืนงลังสับสนอยู่กลางครัวครู่หนึ่ง จึงตัดสินใจเดินไปขอความช่วยเหลือจากคนที่นั่งชมนกชมไม้อยู่ด้านนอก

“ท่านผู้มีคุณ คือข้า่น้อยเเองหาไม้วิธีจุดไฟต้มน้ำ จึงต้องมาขอให้ท่านช่วย”

บุรุษหนุ่มหันไปมองคนที่ยืนตัวลึบอยู่ด้านหลัง ดวงตาคล้ายย้อนคิดถึงบางสิ่ง ก่อนจะลุกขึ้นยืน “ข้าอนุญาตให้เจ้ารวมเรื่องนี้ไปกับบุญคุณช่วยชีวิตได้”

หญิงสาวยิ้มกว้างอย่างลึนโลด แล้วรีบเดินตามเขาเข้าไปติดๆ หวังจะดู

ว่าเขาจุดไฟก่อเตาอย่างไร แต่เขากลับขยับมือเพียงนิดเดียวไฟที่เตาก็ติดขึ้นมาอย่างน่าอัศจรรย์ จนเธอได้แต่มองอย่างตื่นตะลึง

“ยังมีเรื่องใดที่เจ้าอยากรวมเข้ากับบัญญัติช่วยชีวิตอีกหรือไม่”

“มะ...ไม่มีแล้ว” เธอตอบ ก่อนจะมองตามร่างสูงสง่าที่เดินออกไป เขาเก่งอย่างที่เธอคิดไว้แบบไม่ต้องสงสัย ทว่าตอนนั้นนอกจากต้มน้ำและหาใบชาแล้ว เธอยังคิดไม่ออกเลยว่าจะตอบแทนบุญคุณและหาทางให้เขายอมสอนวิชาเธอได้อย่างไร

อิงฟ้าวางกาน้ำลงบนเตาไฟแล้วใส่ฟืนเพิ่มเข้าไปอีก ให้เขาจุดไฟให้แล้วอย่างไรเธอก็ไม่ยอมให้ไฟดับเด็ดขาด จากนั้นจึงมองหาภาชนะชาและใบชาบนโต๊ะซึ่งมีของหลายอย่างวางอยู่ ส่วนใหญ่เป็นของแห้ง เธอยกใบอะไรสักอย่าง ที่แห้งกรอบขึ้นมادمดู แล้วย่นจมูกกับกลิ่นจุนที่ไม่คุ้นเคย กลิ่นแบบนี้คงไม่ใช่ใบชาแน่ๆ กำลังจะลองดมกลิ่นอย่างอื่นต่อ พลันพบว่ามีการดาษและพู่กันวางอยู่บนโต๊ะ จึงหยิบพู่กันขึ้นมาถือไว้อย่างครุ่นคิด

ถ้าที่นี้คือโลกในนิยายของเพื่อนเธอ เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับเธอทั้งหมดจะไปปรากฏอยู่ในสมุดต้นฉบับของเพื่อนด้วยหรือไม่ เพียงคิดหญิงสาวก็รีบพิสูจน์ด้วยการเขียนข้อความลงไปบนกระดาษ แน่ละว่าเธอต้องเขียนเป็นภาษาไทย

‘มู... ฉันอยู่ในนิยายของแก ถ้าแกเห็นข้อความนี้ก็ตอบกลับมาให้ฉันรู้ด้วย’

อิงฟ้ามองข้อความในกระดาษด้วยใจเต้นระทึก ในใจสวดมนต์ภาวนาทุกภาษาเท่าที่นึกออก อ้อนวอนต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ขอให้สิ่งที่เธอหวังไว้เป็นความจริง ก่อนเบิกตากว้าง หัวใจแทบทะลุออกมานอกอกด้วยความตื่นตะลึงจนสุดชีวิต

‘เป็นแกจริงๆ เหรออ้ง’

หญิงสาวแทบกระโดดตัวลอยด้วยความดีใจ เธอติดต่อกับเพื่อนได้แล้ว

บุพเพทิสสาม บะหมี่ข้ามภพ

หญิงสาวดีใจจนมือไม้สั่น ในความคิดของเธอมียศถ้อยคำมากมายพรั่ง
พรู จึงได้แต่พยายามเรียบเรียงประโยคแล้วลากพู่กันเขียนเป็นตัวอักษร

‘ใช่แล้ว ฉันเอง อิงฟ้าเพื่อนรักของแกนั่นแหละ ฉันหลงมาอยู่ที่นี่ได้
ยังไงก็ไมรู้ แกต้องหาทางช่วยฉันกลับออกไปนะ ตอนนี้นฉันไม่อยากอยู่เที่ยว
ที่นี่ต่อแล้ว’

‘แกใจเย็นๆ ก่อนนะ ฉันเองก็ยังไม่รู้ว่าจะช่วยยังไงเหมือนกัน เพราะ
ว่าฉันเขียนเพิ่มเองไม่ได้ ตอนฉันกลับมาถึงห้องก็เห็นสมุดพลิกเปิดหน้าเหมือน
โดนลมพัด แล้วในสมุดก็มีตัวอักษรเพิ่มขึ้นมาเอง ฉันกำลังตกใจ นึกว่าผีหลอก
อยู่เหมือนกัน’

‘เขียนเพิ่มไม่ได้ แล้วทำไมแกถึงตอบข้อความของฉันได้ล่ะ’

‘ฉันก็กำลังงงอยู่ แต่เห็นข้อความที่แกทักมาก็เลยลองเขียนดู ยังดีที่
ตอบให้แกอ่านได้ เพราะฉันพยายามเขียนอย่างอื่นแล้ว แต่ตัวอักษรของฉัน
มันไม่ยอมขึ้นในสมุดเลย’

อิงฟ้ากะพริบตาปริบๆ พูดยอะไรไม่ออก หรือสวรรค์จะเห็นว่าเธอเอาแต่
เศร้าเสียใจที่พ่อแม่จากไป ก็เลยพาเธอมาเจอเรื่องแปลกใหม่ในโลกนิยาย

แห่งนี้ ทว่าตอนนี้เธอตื่นตื่นกันไปแล้ว แม้แต่เพื่อนที่เป็นเจ้าของเรื่องก็พาเธอกลับบ้านไม่ได้ แล้วเธอจะอย่างไรต่อไปดี

‘เกลองเขียนให้ปึกเมฆามาปรากฏตรงหน้าฉันได้ไหม’

‘ฉันจะลองดูนะ’ มุกิตาตอบแล้วหายไปชั่วคราว ก่อนจะมีคำตอบขึ้นบนกระดานอีกครั้ง ‘ไม่สำเร็จเลยอิง ฉันลองดูแล้ว’

หญิงสาวอยากจะร้องไห้ เครียดก็เครียด หิวก็หิว เพราะเธอไม่ได้กินอะไรมาตั้งแต่เมื่อวาน พลันบนโต๊ะก็ปรากฏก้อนขนมที่สำเร็จรูปขึ้นมาตามมาด้วยผักและไข่

‘แกส่งของกินมาให้ฉันหรือมู’

‘ฉันเห็นว่าแกยังไม่ได้กินอะไร ก็เลยลองเขียนมั่วๆ ไป แกได้รับเหรอนั้นก็หมายความว่าฉันสามารถส่งของบางอย่างให้แกได้สิ’

‘เยี่ยมเลย จันเกลองเขียนไปเรื่อยๆ นะ อะไรส่งได้ส่งมาให้หมด เพราะฉันใช้ของที่นี่ไม่เป็นสักอย่าง’ เธอบอกเพื่อน อย่างน้อยก็ดีกว่าไม่ได้อะไรเลย

‘ได้เลย ฉันจะลองดูนะว่าส่งอะไรให้แกได้บ้าง’

‘แล้วนี่แกหายกลัวแล้วหรือ’ หญิงสาวถามเพราะนึกเป็นห่วงเพื่อนอยู่เช่นกัน

‘กลัวสิ แต่พอเห็นแกหัทึกมา ฉันเลยตกตะลึงจนหายกลัวไปแล้ว’

‘แล้วตอนนี้ที่โลกเวลาผ่านมานานแค่ไหน ฉันอยู่ในนี้มาสองวันแล้วนะ’ หากเวลาในโลกเร็วกว่าทางนี้ กว่าเธอจะหาทางกลับบ้านได้ คนในโลกทางนั้นมิแก่กันหมดแล้วหรือ

‘แกไม่ต้องห่วงนะ ที่นี่ยังไม่หมดวันด้วยซ้ำ ตอนนี้เพิ่งจะเที่ยงเท่านั้นเอง’

‘ถ้าอย่างนั้นก็ค่อยโล่งอกหน่อย ถ้าเรื่องทุกอย่างปรากฏขึ้นในสมุดนิยายแกคงรู้แล้วใช่ไหมว่าฉันต้องใช้ปึกเมฆา ไม่งั้นฉันก็กลับบ้านไม่ได้’ แม้จะได้ของกินของใช้หลายอย่างเพิ่มมา แต่การจะใช้ชีวิตอยู่ในโลกนิยายแห่งนี้ก็ยังไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายอยู่ดี

‘อ้อ เรื่องที่แกเจอมาฉันรู้หมดแล้ว’

‘จริงสิ แกพอจะรู้ไหมว่าผู้ชายที่มาช่วยฉันเป็นใคร’ อิงฟ้าถามอย่างนึกขึ้นได้ ทว่าคราวนี้เพื่อนของเธอหายไปครู่ใหญ่กว่าจะตอบกลับมา

‘ทางนี้เห็นแต่ตัวอักษร ถ้าเจ้าตัวไม่บอกชื่อฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน ว่าแต่แกคิดจะทำยังงัยต่อไป’

อิงฟ้านั่งคิดอย่างร้อนใจ ตอนอยู่ในโลกมนุษย์เธอมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีสบายมาตลอด อยู่บ้านก็มีพ่อแม่คอยดูแล อยู่มหาวิทยาลัยก็มีเพื่อนๆ อยู่ด้วยเสมอ ต่อให้เจอปัญหาเธอก็ไม่เคยนั่งกลุ้มอยู่คนเดียว และที่ผ่านมาก็เจอแต่คนดีเป็นส่วนใหญ่ ทว่าในที่สุดเธอก็คิดวิธีหนึ่งขึ้นมาได้ จึงรีบเขียนข้อความลงในกระดาษเพื่อให้เพื่อนส่งของที่ต้องการมาให้

หญิงสาวก้าวออกไปด้านนอกอย่างระมัดระวัง ในมือประคองถาดใส่ ขามพะหมี่กึ่งสำเร็จรูปและของกินอีกหนึ่งอย่างเอาไว้ ที่ด้านนอกสายลมพลั่วโห่ มองเห็นกลีบใบพัดสีขาวกว้างอยู่ในอากาศ มีฉากหลังคือต้นไม้ใบหญ้าเขียวขจี ทว่าภาพที่เด่นชัดที่สุดคือบุรุษร่างสูงสง่า รัศมีรอบกายเขาแลดูเป็นผู้มีคุณธรรมยิ่ง เขายืนเอามือข้างหนึ่งโพล่หลัง ส่วนอีกข้างยกขึ้นหยอกล้อกับนกเล็กๆ หลายตัวที่บินวนอยู่รอบกายเขา ชายอารมณ์ดียวาวสีเทาฟ้าพลั่วไปตามสายลม บางเบาราวกับสายหมอก งดงามราวกับภาพเขียนของจิตรกรชื่อดัง

อิงฟ้ายืนนิ่งมองดูภาพนั้นอย่างเหม่อลอย วูบหนึ่งในความรู้สึกปลันคุ่นเคยกับแผ่นหลังกว้างของบุรุษผู้นี้ขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล แม้จะยังจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ยามนี้เธอต้องการหาทางเอาตัวรอดให้ได้ก่อน จึงส่งเสียงกระแอมเบาๆ ผู้มีคุณของเธอก็หันกลับมา ใบหน้าหล่อเหลาคมคายของเขาทำเอาเธอตาพร่าไปชั่วขณะ แล้วรีบตั้งสติเพื่อทำตามแผนต่อไป

“เชิญผู้มีคุณนั่งก่อน ข้าน้อยไร้สมบัติติดกาย ไม่รู้ว่าจะตอบแทนบุญคุณท่านอย่างไรดี ได้แต่ไปทำพะหมี่ขามนี้มาให้ หวังว่าท่านจะไม่รังเกียจอาหารต่ำต้อยของข้าน้อย” เธอวางขามพะหมี่ลงบนโต๊ะ ในขามนอกจากเส้นพะหมี่

แล้ว ยังมีไข่และผักโรยอีกเล็กน้อย ส่วนที่วางมาในถาดเดียวกันคือจานใส่เกี๊ยวตัวอวบอ้วนดูน่ากิน “อาหารของข้าน้อยยรสาธิตธรรมดา ขอผู้มีคุณอย่าได้ถือสา เดี่ยวข้าน้อยจะเข้าไปในครัวยกน้ำชาออกมาให้ท่าน”

หญิงสาวกลับเข้ามาในครัวก็พบว่ามิถ้วยซาเซียววางรออยู่แล้ว ถ้าเป็นของกินหรือของใช้เล็กๆ น้อยๆ ส่วนใหญ่ล้วนส่งข้ามภพมาให้เธอได้ และเวลาของที่นี่ยังเดินเร็วกว่าในโลกมนุษย์มากนัก อิงฟ้าประคองน้ำชาร้อนๆ ควันและกลิ่นหอมกรุ่นวางลงตรงหน้าบุรุษหนุ่ม สังเกตในซามบะหมี่พบว่าพร่องไปบ้างแล้วแม้จะไม่มากนัก จึงเลื่อนสายตาไปยังจานเกี๊ยวที่วางอยู่ใกล้ๆ แล้วเสริมเบิกตากว้างทำท่าคล้ายตกอกตกใจกับอะไรบางอย่าง

“เรียนถามผู้มีคุณ เหตุใดท่านจึงกินเกี๊ยวในงานนี้ไปด้วย”

“มิใช่ว่าเจ้าทำอาหารทั้งหมดนี้มาเพื่อแสดงความขอบคุณข้าหรือ” ชายหนุ่มตอบพร้อมรอยฉงนในแววตา

“หาใช่เป็นอย่างที่ท่านพูดไม่ ข้าน้อยบอกท่านว่าข้าน้อยทำบะหมี่ซามนี้มาให้ท่าน แต่ไม่ได้บอกว่าเกี๊ยวจานนี้ก็เป็นของท่านเช่นกัน ท่านกินไปแล้วเช่นนี้ ไม่เท่ากับว่าท่านเป็นฝ่ายติดค้างข้าน้อยหรือ” หญิงสาวตอบหน้าซื่อแต่ใจคด เธอรู้สึกตัวเองเลยว่าจริงๆ แผนชั่วร้ายเช่นนี้ยังคิดออกมาได้ ทั้งยังเอามาใช้กับผู้มีคุณของตัวเองเสียอีก ทว่าเธอมีความจำเป็นจริงๆ หวังว่าสวรรค์จะเห็นใจ

ทว่าคนเราทำกรรมใดไว้ก็ต้องยอมรับในผลแห่งกรรมนั้น ความจริงแผนร้ายนี้ถือว่าเสี่ยงอย่างยิ่ง เพราะบุรุษผู้นี้มีพลังเลิศล้ำ ถึงขั้นขับไล่คนยักษ์ตัวนั้นไปได้ แล้วยังช่วยเธอขึ้นมาจากใต้ผาที่มีไฟร้อนแรงได้อีก หากเขาไม่พอใจจะลงมือทำร้ายหรือฆ่าเธอทิ้งเสียก็คงไม่มีใครล่วงรู้ เธอจึงได้แต่กลั่นใจรอผลที่จะตามมา โลหิตในกายราวกับจะเดือดแห้ง ในใจสั่นสะท้าน เมื่อเขาเงยมองเธอด้วยแววตาล้ำลึกอันยากจะคาดเดา

น่าหวาดกลัวนัก! สวรรค์! หรือท่านจะกำหนดให้ข้าต้องตายด้วยมือของชายผู้นี้

เธอจ้องหน้าเขา ทำใจดีสู้เสือ จับพลันริมฝีปากของเขาก็หยักเป็นรอยยิ้มน้อยๆ ออกมา ยามนั้นเธอรู้สึกคล้ายสรรพสิ่งในโลกหยุดนิ่ง เวลาหยุดเคลื่อนไหว ความมืดแปรเปลี่ยนเป็นสว่างไสว ประหนึ่งดอกไม้ไฟดอกไม้ที่สวยงามที่สุดได้ถูกจุดขึ้นบนท้องฟ้า

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าจงบอกมาว่าราคาเกี่ยวหนึ่งตัวของเจ้า ข้าต้องจ่ายให้เจ้าด้วยสิ่งใด”

“ข้าน้อยไม่ต้องการเงินทองของมีค่า ขอเพียงผู้มีคุณยอมรับข้าน้อยไว้เป็นศิษย์ก็พอ”

อิงฟ้าบอกอย่างไม่ลังเล ใจชื้นเหมือนเมล็ดถั่วเขียวที่ถูกรดน้ำเอาไว้จนชุ่ม ที่แรกเธอนึกว่าเขาเป็นคนเคร่งขรึมเย็นชา ไม่นึกว่านอกจากจะไม่เอาเรื่องกับแผนร้ายของเธอแล้ว แวดตาที่เขามองเธอยังคล้ายเห็นเป็นเรื่องขบขัน แค่เห็นเขายิ้มมุมปากเธอก็หวังว่าตัวเองเพาะถั่วงอกสำเร็จ เตรียมรอเอามากินแกลั้มบะหมี่ได้แล้ว

“ชีวิตข้ารับศิษย์เพียงคนเดียว เจ้าจงขออย่างอื่นมา”

“หากข้าน้อยไม่มีวาสนาได้กราบผู้มีคุณเป็นอาจารย์ ข้าน้อยก็ไม่รู้ว่าจะอยู่ที่ไหนไปเพื่ออะไร ข้าน้อยขอใช้เกี่ยวเลิครสหนึ่งตัวแลกกับปีกเมฆาเพื่อกลับบ้าน ขอท่านเมตตาสงเคราะห์ข้าน้อยด้วยเถิด”

“แม้ข้าจะเมตตาอยากสงเคราะห์เจ้าสักครั้ง แต่กฎของการแข่งขันชิงปีกเมฆาข้อแรกคือใครชิงคนนั้นได้ ต่อให้ข้าชนะได้ปีกเมฆามาเจ้าก็ไม่มีสิทธิ์ได้ใช้”

“เรื่องนั้นถ้าท่านไม่เอ่ยปากบอกใคร...”

“เจ้าคิดแล้วแม่นางน้อย ปีกเมฆาเป็นของวิเศษในแดนหงสา จึงมีจิตวิญญาณและรู้ว่าใครคู่ควรที่จะครอบครอง ปีกเมฆาไม่ใช่แค่พาเจ้ากลับไปสู่โลกมนุษย์ได้เท่านั้น แต่ยังพาไปได้ทุกที่ ผู้ที่เข้าแข่งขันช่วงชิงล้วนอยากเลื่อนขั้นไปสู่ตำแหน่งสวรรค์ เช่นนั้นแล้วต่อให้ข้ามอบให้เจ้า ปีกเมฆาก็มีค่าเป็นเพียงแค่อุปกรณ์ธรรมดาเท่านั้น”

ยิ่งฟังคำตอบจากเขาอิงฟ้าก็ยิ่งรู้สึกว่าปีกเมฆาเป็นของที่อยู่สูงเกินเอื้อม

ขึ้นไปทุกที เธอไม่มีทางอื่นนอกจากเข้าแข่งขันแล้วชิงมา ทว่าฟังดูแล้วผู้เข้าแข่งขันคนอื่นย่อมฝึกปรีพร้อมกันมาอย่างดี ต่อให้เธอมีเวลาเตรียมตัวเป็นปี หากไม่มีใครสอนวิชาให้ เธอก็หมดหนทางจะไปสู้กับคนอื่นได้ แล้วยังทางจวนแม่ทัพอีก หากเขาส่งคนมารับ เธอก็ต้องเข้าไปเป็นสาวใช้ หมดลสิทธิ์ได้กลับบ้านอีกตลอดไป เธอจะยอมให้เป็นแบบนี้ไม่ได้

“ถ้าเช่นนั้นท่านรับข้าน้อยไว้เป็นศิษย์อีกสักคนไม่ได้หรือ ข้าน้อยสัญญาว่าจะเชื่อฟังท่านทุกอย่าง และหากชนะได้ปีกเมฆามาครอบครอง ท่านในฐานะอาจารย์ก็จะได้รับการยกย่องไปด้วย ใต้หล้าจะได้รู้ว่าข้าน้อยมีอาจารย์ที่เก่งกาจเพียงใด”

บุรุษหนุ่มฟังคำหวานปานน้ำเชื่อมที่หวานล่อมตอนอยู่อย่างนี้กัน ที่ผ่านมาก็ไม่เคยมีใครกล้าพูดจาเช่นนี้กับเขามาก่อน กลิ่นอายมนุษย์บนตัวนางช้อนบางสิ่งได้เกือบหมดสิ้น นับว่าอาคมนี้สร้างขึ้นมาได้ไม่เลว

“แล้วหากเจ้าทำไม่สำเร็จเล่า ข้ามีต้องอับอายเพราะมีศิษย์ไม่เอาไหนหรือหรือ”

หญิงสาวถูกคำตบนั้นทำเอาพูดไม่ออก เพราะเธอเองยังไม่มั่นใจเลยว่าจะทำได้สำเร็จ สมัยเรียนเธออ่อนวิชาพละเป็นที่สุด เรื่องต่อยตีรบรากับคนอื่นไม่ใช่ทางของเธอแต่แน่นอน เมื่อมาถึงทางตันที่ทำเอาเธออับจนปัญญา ยิ่งคิดเส้นด้ายก็ยิ่งรุงรังยากจะสะสาง หรือสวรรค์จะต้องการให้เธอเป็นสาวใช้ อยู่ที่นี่จริงๆ

“แล้วยังมีอะไรจะพูดอีกหรือไม่ ถ้าไม่มีข้าจะถือว่าการเล่นเรื่องปีกเมฆาให้เจ้าฟังคือคำตอบแทนเกี่ยวหนึ่งตัวของเจ้าแล้ว”

“ข้าก่อน ข้าน้อยนี่ออกแล้วว่าจะให้ท่านจ่ายค่าเกี่ยวเป็นอะไรดี ท่านไม่ต้องรับข้าน้อยเป็นศิษย์ของท่านก็ได้ ขอแค่ท่านช่วยให้ข้าน้อยได้ปีกเมฆามากก็พอ จะด้วยวิธีใดนั้นข้าน้อยขอบังอาจฝากความหวังไว้กับท่านแล้ว” อิงฟ้ารีบคำนับบุรุษตรงหน้าหลายครั้ง ขอบคุณสวรรค์ที่ประทานความคิดดีๆ มาให้เธอในวินาทีสุดท้าย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเขาอีกครั้งด้วยรอยยิ้มไม่รู้ไม่ชี้

เขามองตอบและไม่ว่าเธอหุ้ไปเองหรือไม่ จึงได้ยินคล้ายเสียงหัวเราะดัง
ในลำคอทั้งที่ใบหน้าเขายังเรียบเฉย

เอาเถิด ให้เขาขำยังดีกว่าโกรธเกรี้ยวใส่เธอ บุรุษแปลกหน้าผู้นี้เดาใจ
ยากนัก เธอมองแทบไม่ออกว่าเขากำลังรู้สึกเช่นไรอยู่กันแน่ เป็นคนดีหรือ
คนร้าย แต่ที่รู้คือเขามีมือร้ายกาจ เธอจึงต้องเสี่ยงวัดดวงดูสักตั้ง

“ข้าไม่ใช่คนชอบเอาเปรียบใคร เห็นแก่เกียจหนึ่งตัวที่กินของเจ้าไป
ข้ารับปากจะทำตามที่เจ้าขอ”

“ขอบคุณท่านอาจารย์” อิงฟ้าคุกเข่าลงคำนับทันทีด้วยความดีใจ

“ข้าไม่รับเจ้าเป็นศิษย์เหตุใดจึงเรียกข้าว่าอาจารย์” ชายหนุ่มขมวดคิ้ว
อย่างไม่ค่อยพอใจนัก

“เพราะข้าน้อยไม่รู้จักชื่อของท่าน และท่านก็เป็นคนที่ข้าน้อยนับถือ จึงขอ
ใช้คำว่าอาจารย์เรียกแทนชื่อของท่าน แต่ถ้าท่านเห็นว่าไม่เหมาะสม จะให้ข้าน้อย
เรียกท่านว่าอย่างไร ข้าน้อยก็ยินดีจะเรียกตามนั้น” เธอคิดว่าการจะจ้างปาก
คนผู้นี้ไม่ใช่เรื่องง่ายนัก หากถามชื่อเขาตรงๆ คงไม่ยอมบอกเธอง่ายๆ เป็น
แน่ จึงต้องใช้วิธีหลอกลวงเอาเช่นนี้

บุรุษหนุ่มโผล่ศีรษะเล็กน้อยอย่างเอือมระอาเจ้าลูกสุนัขตัวน้อยที่เก็บ
ได้ เนื่องจากมันซุกซ่อนแต่ก็มีเค้าแสนรู้ยังไม่ค่อย เขาเองก็อยากรู้เช่นกันว่า
นางจะทำอะไรต่อไปอีก

“เจ้าอยากเรียกเช่นนั้นก็ตามใจ แต่ข้าขอเตือนเจ้าเอาไว้ก่อน การฝึกฝน
ของข้านั้นหนักหนากว่าที่เจ้าคิดไว้ หากเจ้าคิดเปลี่ยนใจขึ้นมาก็ขอให้บอกข้า
ตามตรง”

“อิงซุนไม่เปลี่ยนใจแน่นอน ขอขอบคุณท่านอาจารย์ที่สอนสั่ง” อิงฟ้า
ประสาธน์มือคารวะอีกครั้ง ในโลกแห่งนิยายนี้เธอไร้ญาติขาดมิตร พอได้มี
อาจารย์ให้พึ่งพาสักคนทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นใจขึ้นมาไม่น้อย

“เจ้าไม่มีพลังปราณและไม่มีพื้นฐานใดๆ มาก่อนเลย วันนี้ข้าจะสอนให้
เจ้ารู้จักการรวบรวมสมาธิให้เป็นเสียก่อน” ชายหนุ่มเอ่ยพลางเสกกระบี่ไม้

เล่มหนึ่งขึ้นมาในมือ

“กระบี่นี่มอบให้ช้าน้อยหรือ” หญิงสาวรับกระบี่ไปไม่พาลิกดูอย่างสนใจ แม้จะเป็นเพียงกระบี่ไม้ไร้คม แต่ลวดลายที่ด้ามจับกลับแกะสลักเป็นลายดอกไม้อย่างงดงาม ช้ายังจับได้ถนัดมือยิ่งนัก จนเธอรู้สึกผูกพันกับอาวุธชิ้นนี้ราวกับมันถูกเสกขึ้นมาเพื่อเป็นของเธอโดยเฉพาะ

“ถูกต้อง วันใดที่ฝีมือของเจ้าก้าวหน้าขึ้น เจ้าก็สามารถเปลี่ยนให้กลายเป็นกระบี่ที่มีคมได้”

อิงฟ้าฟังอย่างตื่นต้น เมื่อครั้งที่อยู่โลกมนุษย์ มีหลายครั้งที่เธออยากมีเวทมนตร์ เหาะเหินเดินอากาศ เสกสิ่งของได้ตามใจปรารถนา แต่งกายด้วยเสื้อผ้าพลิ้วไหวราวกับเทพธิดาจีนในภาพวาด ไม่คิดเลยว่าวันหนึ่งเธอจะทำได้จริงๆ

“ต้องใช้เวลานานแค่ไหนกว่าอิงซุนจะทำแบบนั้นได้หรือท่านอาจารย์”

“เรื่องนี้อยู่ที่ว่าเจ้าจะขยันฝึกฝนแค่ไหน”

“ท่านอาจารย์ไม่ต้องห่วง อิงซุนจะตั้งใจฝึกฝนอย่างแน่นอน” เธอจับกระบี่มัน ทำท่าประสานมือคารวะเขาอีกครั้งอย่างซื่อๆ ก่อนจะเริ่มเรียนวิชาจากเขาอย่างตั้งใจ

เวลาผ่านผันกระทั่งตะวันตกดิน มวลเมฆเจิดจรัสเป็นสีทองที่ขอบฟ้า แลดูไม่ต่างจากในโลกันมนุษย์ และเธอก็ยังคงเป็นมนุษย์ธรรมดาอยู่เช่นเดิม เมื่อยังไม่อาจทำสมาธิให้จิตรวมเป็นหนึ่งได้สำเร็จ คำสอนสั่งฟังดูเหมือนง่าย ราวกับขึ้นไปนั่งอยู่บนผ้าหม่นในสวนสนุก ทว่าความจริงกลับยากไม่ต่างจากการควบคุมม้าพยศ ไม่ว่าจะทำอย่างไรเธอก็ทำให้สงบนิ่งไม่ได้เสียที ในที่สุดความล้าก็มาถึงขีดสุด พร้อมกับม่านราตรีที่คลี่คลุม ดวงจันทร์ลอยสูงขึ้นเป็นโคมโตดเด่นบนท้องฟ้า นับเป็นเวลาที่คนกลัวความมืดอย่างเธอนึกหวาดหวั่นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

“คำแล้วเจ้ากลับเข้าบ้านไปพักผ่อนเถิด แล้วพรุ่งนี้ข้าจะมาใหม่”

สิ้นเสียงทุ้มนุ่มแสงสว่างอันอ่อนโยนก็ดับวูบลง อิงฟ้าแผ่นผาไปอยู่ใกล้อาจารย์รูปงามของเธอโดยไม่รีรอ เขาเป็นคนจุดโคมดวงหนึ่งให้ลอยกว้างอยู่กลางอากาศ แสงสีขาวนั้นเหมือนแสงแดดทว่ากลับไม่ร้อนแรง แม้ท้องฟ้าจะมีดมิดแต่ลานหน้าบ้านกลับสว่างไสว หากเธอได้โคมแบบนี้มาแขวนไว้ในบ้านสักดวงก็คงดีไม่น้อย

“ท่านอาจารย์อย่าเพิ่งไป” หญิงสาวรีบคว้าแขนเสื้อบุรุษหนุ่มเอาไว้ “ที่นี่มืดมาก ข้าไม่อยากอยู่คนเดียว ท่านอาจารย์พักอยู่ที่นี้ด้วยกันได้หรือไม่” เธอเชื่อว่าชายหนุ่มที่สุภาพและเปี่ยมล้นไปด้วยคุณธรรมอย่างเขา น่าจะชะล้างซึ่งอารมณ์ทั้งเจ็ดและความปรารถนาทั้งหลายจนหมดสิ้นแล้ว

“ชายหญิงแตกต่างกัน เจ้าควรสำรวจในเรื่องนี้” บุรุษหนุ่มดึงด้วยใบหน้าเคร่งขรึม

“แต่ถ้านักยักษีดาวนั้นกลับมามีอีก มันต้องพังบ้านข้าแน่นอน” อิงฟ้าอ้างถึงนักยักษ์ที่ทำร้ายเธอ เพราะเพิ่งนึกถึงมันขึ้นมาได้

“หงส์เพลิงมีหน้าที่ดูแลผาคะนองผา แม้ที่นี้จะอยู่ใกล้รังของมัน แต่ถ้าเจ้าไม่ไปรบกวนในท้องของมัน มันก็จะไม่ออกมาทำร้ายเจ้า”

“แต่ข้าก็ยังกลัวอยู่ดี ในโลกมนุษย์ที่ข้าหนีจากมามีแสงไฟสว่างไสว จะเปิดปิดเมื่อใดก็ได้ทั้งนั้น แต่ที่นี้ข้าต้องกอดตัวเองอยู่ในความมืดมิดมาหนึ่งคืนเต็มแล้ว ข้าไม่อยากถูกทิ้งไว้ที่นี้เพียงลำพังอีก” หญิงสาวสารภาพอย่างปราศจากเล่ห์เหลี่ยม และไม่รู้เพราะเหตุใด เธอจึงรู้สึกคุ้นเคยกับเขามากขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นความอบอุ่นใจเมื่อมีเขาอยู่ใกล้ๆ

“เช่นนั้นก็ไม่ยาก เจ้าตามข้ามา”

อิงฟ้ายิ้มกว้างรีบเดินตามอาจารย์ชั่วคราวของเธอเข้าบ้านไป ท่ามกลางความมืดเธอเกาะแขนเสื้อของเขานำทาง แปลกใจที่เขาคล่องแคล่วราวกับรู้ทางในบ้านหลังนี้ดี เดินเห็นหลบหลีกสิ่งกีดขวางกระทั่งไปยืนอยู่กลางห้อง

“เจ้าก้าวมายืนข้างหน้า”

เธอได้ยินคำสั่งของเขาชัดเจน ทว่าในความมืดมิดเช่นนี้จึงจำต้องก้าว

อย่างระมัดระวัง แต่ก็ไม่วายเตะโดนอะไรสักอย่างเข้า จนเธอต้องกลั้นเสียง ร้องโอยไ้เพียงในลำคอ และโดยไม่ทันคาดคิด ร่างทั้งร่างก็ลอยหรือราวกับ กลีบบุปผาที่ไร้น้ำหนัก พริบตาเดียวเธอก็ถูกจับให้มายืนอยู่ตรงหน้าเขา ขณะที่กำลังงุนงงหลับล้นหัวใจก็เต้นแรง เมื่อบุรุษที่ยืนอยู่ด้านหลังจับมือเธอให้ ผสานเข้าหากัน โดยมีมือใหญ่กว่าของเขาประคองไว้อยู่ด้านบน เพราะไม่ทัน ตั้งตัว ด้านหลังของเธอจึงแนบลงไปกับบอกร่างของเขอย่างพลั้งเพลอ ไม่นึก ว่าสัมผัสเพียงแค่นั้นจะทำให้เธอถึงกับหน้าร้อนผ่าวอยู่ในความมืด

“รวบรวมพลังของเจ้ามาที่ปลายนิ้วชี้ ข้าจะช่วยแบ่งพลังส่วนหนึ่งเพื่อให้เจ้าจุดดวงไฟขึ้นมา”

อิงฟ้ารับคำทั้งที่ไม่อาจรวบรวมสมาธิให้เป็นหนึ่งได้ เธอแม้แต่ตกตะลึง พริ้งเพริดกับความใกล้ชิดที่ไม่คาดฝัน แม้จะเป็นไปเพื่อช่วยเธอ ทว่านอกจาก พ่อกับคุณตาแล้ว เธอไม่เคยใกล้ชิดกับชายคนใดเท่านี้มาก่อน ร่างกายจึง แข็งทื่อไปด้วยความประหม่าแกมขัดเขิน แต่เพื่อไม่ให้เขาปวดเสียวเวียนเกล้า กับเธอไปมากกว่านี้ จึงพยายามรวบรวมสติไปที่นิ้วชี้ตามคำสั่ง อึดใจต่อมาจึง สัมผัสได้ถึงกระแสปรารถนาอย่างประหลาดล้ำ

ไม่ร้อนไม่หนาว แต่กลับซาบซ่านอาบอ้อม ไม่ใช่เพียงร่างกายที่ได้สัมผัส พลังปรารถนาอันยากจะหยั่งนี้เอาไว้ ทว่าภายในใจของเธอก็อึดมอโลบอุ่น ความ หวาดกลัวพลันมลายหาย เหลือไว้เพียงความสงบนิ่งมั่นคง อ่อนโยนและ นุ่มนวลดุจแสงจันทร์บนท้องฟ้า แลดูสูงส่งและห่างไกลจนเกินจะเอื้อมมือถึง

หญิงสาวราวกับจมดิ่งอยู่ในภวังค์มายา กลายเป็นหุ่นให้เขาชักเชิด สองมือของเธอให้เคลื่อนไหว กระทั่งแสงสว่างดวงหนึ่งถูกจุดให้ลอยคว้างอยู่ กลางห้อง ดูไม่ต่างจากโคมไฟที่เธอคุ้นตา เขาจึงปล่อยมือจากเธอแล้วขยับ ถอยห่างไปอย่างสุภาพและไวตัว กลับเป็นเธอที่ยังอ้อยอิ่งกับความอบอุ่นอัน ประหลาดล้ำนั้น

“ไฟดวงนี้เสี้ยวหนึ่งมาจากพลังปรารถนาของเจ้า หากเจ้าต้องการให้มัน เคลื่อนไหวไปที่ใด จะหรีแสงหรือเพิ่มความสว่างก็สามารถทำได้ตามที่ใจเจ้า

ต้องการ”

อิงฟ้ามองแสงไฟพลวสว่างนั้นอย่างตื่นตาตื่นใจ เธอยังไม่อยากจะเชื่อที่ เขาพูดจึงลองลากมือเพื่อเคลื่อนไหวมันดู แล้วก็พบว่าตัวเองสามารถทำเช่นนั้น ได้จริงๆ แต่เขาใช้คำว่าพลังปรารถนาเดียวหนึ่งของเธอ นั่นคงหมายความว่าพลัง ส่วนที่เหลือทั้งหมดเป็นของเขา ตอกย้ำว่าเธอยังอ่อนแอตั้งทารกตัวน้อย

“ขอบคุณอาจารย์” ความคุ้นเคยที่มากขึ้นทำให้เธอเปลือยเรียกเขาไป อย่างชินปาก แม้กระทั่งคำว่า ‘ท่าน’ ก็อันตรธานไปเสียแล้ว ดูเหมือนเขาเองก็ ไม่ได้ใส่ใจเช่นกัน ใบหน้าคมคายจึงเรียบนิ่งไร้เวทดำนิ ทาทางคล้ายไม่แยแส ทำให้เธอนึกหวั่นว่าหากเขาจากไปในวันนี้เธอจะไม่กลับมาอีก

“วันนี้อาจารย์ต้องเหน็ดเหนื่อยสอนอิงฟ้าทั้งวัน ตอนนั้นก็ค่ำแล้ว อิงฟ้า จะรีบเข้าครัวไปทำบะหมี่มาให้ท่านกิน”

“ข้าไม่ใช่คนไร้สัจจะ เมื่อรับปากว่าจะใช้หนี้ก็ยวบหนึ่งตัวให้เจ้า ข้าก็จะ ทำตามข้อตกลงของเรา”

หญิงสาวยิ้มแหย่ที่ถูกรู้ทัน แผนร้ายของเธอคงทำให้เขาระมัดระวังตัว มากขึ้น ไม่ยอมตกเป็นหนี้เธอเพิ่มอีก แต่คราวนี้เธอแค่คิดถ่วงเวลา ไม่ได้ตั้งใจ จะวางแผนร้ายหลอกลวงเขาเลย

“ท่านพักอยู่ไกลมากหรือไม่”

“นั่นไม่ใช่เรื่องที่เจ้าต้องรู้”

อิงฟ้าพยักหน้ากับตัวเอง ไม่บอกก็คือไม่บอก หรือถึงบอกมาเธอก็คง ไม่รู้จักอยู่ดี กำลังจนปัญญาที่จะดึงตัวเขาให้อยู่เป็นเพื่อนต่อ และเตรียมจะ เอาคำอำลา เขาก็กลับก้าวเข้ามาหา จับมือแล้วถลกแขนเสื้อของเธอขึ้น แผล พุพองจากสะเก็ดไฟที่ได้ผายปรากฏเป็นรอยไหม้ชัดเจน

“ยาหัวไปไม่อาจรักษาแผลจากสะเก็ดเพลิงของเปลวอัคคีได้” บุรุษหนุ่ม บอกแล้วหยิบขวดยาเล็กๆ ในแขนเสื้อตนเองออกมา

หญิงสาวตะลึงงันไปอีกรอบ ไม่นึกไม่ฝันว่าเขาจะพยายามให้เธออย่าง เบาลือ กลิ่นยาหอมเย็นลอยอยู่รอบตัว พาให้ใจเธอเต้นระรัวขึ้นมาอีกรอบ

มีชายหนุ่มรูปงามถึงเพียงนี้มาคอยดูแลทายาให้ ใครบ้างจะไม่หวั่นไหว และเพราะเขาไว้ตัวดูสูงส่ง เธอเองจึงต้องเก็บอาการเขินอายเอาไว้จนลึกลงคนเดียว

“ยานี้ต้องหาช้า ไม่เกินเจ็ดวันแพ้ก็หาย”

“ขอบคุณท่านอาจารย์” เธอเอื้อมมือไปขำงหน้าเพราะคิดว่าเขาจะส่งขวดยามาให้ แต่เขากลับเก็บเข้าไปในแขนเสื้อของตนเองดังเดิม จนเธอทั้งงงทั้งเก้อเขิน หรือยาขวดนี้จะเป็นยาวิเศษ เขาก็ยังไม่มอบให้เธอติดตัวไว้ ยังไม่ทันได้ถามเขาก็ก้าวออกไปด้านนอก เอื้อมมือเพียงเล็กน้อยดวงหนึ่งบนฝ่ามือก็ลือกลือเป็นแสงสุกสกาวระยิบระยับ เธอไม่รู้ว่าเขาขึ้นไปยืนอยู่บนแสงนั้นตอนไหน พริบตาเดียวก็ลอยขึ้นฟ้า เหาะผ่านมวลมเมฆใต้แสงจันทร์แล้วหายวับไปกับตา